

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC เพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในศตวรรษที่ 21 สำหรับนักศึกษาผู้สอน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัยโดยแยกตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การอ่านภาษาอังกฤษ

- 1.1 องค์ประกอบของการอ่านภาษาอังกฤษ
- 1.2 ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
- 1.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

2. การเขียนภาษาอังกฤษ

- 2.1 ความหมายของการเขียน
- 2.2 ความสามารถทางการเขียน
- 2.3 องค์ประกอบของการเขียน
- 2.4 แนวทางการสอนเขียน
- 2.5 การเขียนเพื่อการสื่อสาร
- 2.6 ขั้นตอนการสอนเขียนเพื่อการสื่อสาร
- 2.7 ลักษณะกิจกรรมที่ใช้ในการสอนเขียนเพื่อการสื่อสาร
- 2.8 การเขียนสรุปความ

3. ทักษะในศตวรรษที่ 21

4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC

- 4.1 เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC
- 4.2 องค์ประกอบของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC
- 4.3 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC
- 4.4 การคิดคะแนนตามการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC
- 4.5 เทคนิคการบูรณาการการอ่านและการเขียน (CIRC)

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การอ่านภาษาอังกฤษ

1.1 องค์ประกอบของการอ่าน

กระบวนการอ่านเป็นกระบวนการคิดที่เกิดขึ้นในสมองของผู้อ่านเพื่อทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านเป็นการสร้างองค์ความรู้ใหม่ ตีความและประเมินสิ่งที่อ่านโดยใช้ประสบการณ์ที่มีอยู่ และยังเป็นพฤติกรรมที่ไม่สามารถศึกษาหรือมองเห็นได้ชัดเจน จำเป็นต้องมีการสังเกตจากพฤติกรรมภายนอก โดยอาศัยหลักฐานหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่มีผู้ศึกษาวิจัยไว้เท่านั้น ได้มีผู้ให้ลักษณะองค์ประกอบที่อำนวยความสะดวกในการอ่านที่มีประสิทธิภาพดังนี้

Bond & Tinker (1957, p.19 อ้างใน ยุวดี โปธายะ. 2546) กล่าวถึงความสำเร็จในการอ่านว่า ต้องอาศัยองค์ประกอบพื้นฐานได้แก่

1. การเข้าใจความหมายของคำ (Word Meaning)
2. การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Word Units) ผู้เรียนจะต้องรู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำ เพื่อให้ได้ความหมายที่ต่อเนื่องแทนที่จะอ่านทีละคะ
3. การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension) นอกจากผู้เรียนจะต้องรู้จักความหมายคำศัพท์และรู้จักอ่านกลุ่มคำแล้วยังจะต้องสามารถนำเอาแต่ละคำหรือแต่ละกลุ่มคำมาสัมพันธ์เข้าด้วยกัน จนได้ความหมายเป็นประโยค
4. การเข้าใจอนุเขต (Paragraph Comprehension) ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจอนุเขตได้ก็ต่อเมื่อมองเห็นความสัมพันธ์ของอนุเขตและการจัดลำดับความคิดของเรื่องที่อ่านได้ จึงจะสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้ทั้งหมด

จิตาภา ฉันทานนท์ (2541) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นจุดประสงค์หลักของการอ่านโดยทั่วไป มีแนวความคิดตามทฤษฎีทางโครงสร้างความรู้ที่เกี่ยวกับองค์ประกอบที่สำคัญๆ ที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านอยู่ 3 องค์ประกอบด้วยกัน คือ

1. พื้นความรู้ด้านภาษา (Linguistic Schema) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับตัวอักษร การสะกดคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และสัมพันธ์ภาพในข้อความ
2. พื้นความรู้ด้านเนื้อหา (Content Schema) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ความรู้รอบตัวทั่วไป และความรู้ในเนื้อหาเฉพาะด้านตามที่ปรากฏหรือเกี่ยวกับเนื้อหาในบทอ่าน
3. พื้นความรู้ด้านโครงสร้างบทอ่าน (Formal Schema) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของงานเขียนประเภทต่างๆ ที่ใช้ในการนำเสนอเนื้อหาในบทอ่าน ซึ่งมีอยู่หลายประเภทด้วยกัน เช่น ประเภทบรรยาย (Descriptive) ประเภทเล่าเรื่อง (Narrative) ประเภทเปรียบเทียบ (Comparison)

ความเข้าใจในการอ่านนั้นเป็นสิ่งที่เกิดภาพในสมอง ดังนั้นการศึกษารองประกอบของความเข้าใจในการอ่านจึงเป็นเรื่องยาก และไม่สามารถกระทำได้โดยตรง แต่ต้องใช้วิธีการศึกษาโดยอ้อม เช่น การสังเกตพฤติกรรมในการอ่าน ตรวจสอบความถูกต้องในการตอบคำถามของผู้อ่านแล้วจึงสรุปอ้างอิงไปยังองค์ประกอบที่คาดว่าจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่าน

1.2 ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

1.2.1 ความหมายของความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

Widdowson (1979, p.174) กล่าวว่า การอ่าน คือ การมีปฏิริยาโต้ตอบระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยผู้อ่านใช้ประสบการณ์เดิมในการช่วยตีความเรื่องที่อ่านเพื่อเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้

Carr (1983, p.27) กำหนดนิยามของการอ่านว่า หมายถึง ความสามารถในการตีความเรื่องที่อ่าน และจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเรื่องที่อ่านกับความรู้เดิมของเรื่องที่อ่าน ผู้อ่านสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ในการตีความและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

สมุทฺร เช่นเชาวนิช (2530, หน้า 92) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถที่จะอนุมานข้อสนเทศ หรือความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่ได้อ่านอย่างมีประสิทธิภาพ ความเข้าใจในการอ่านสัมพันธ์กับประสบการณ์ต่างๆ ของแต่ละคนถ้าผู้อ่านอ่านข้อความแล้วไม่เข้าใจ การอ่านที่แท้จริงก็ยังไม่เกิดขึ้น ถ้าการอ่านนั้นเป็นเพียงแต่เห็นตัวหนังสือปรากฏอยู่บนหน้ากระดาษเท่านั้น การนั้นก็ยังไม่เกิดประโยชน์

เมื่อดูจากหลายๆ แนวคิดนั้น พอจะสรุปได้ว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น ไม่ใช่เพียงแค่การอ่านตัวอักษร หรือข้อความจากเรื่องเท่านั้น หากแต่ยังใช้ความคิดและความรู้เดิมในการตีความเรื่องราว และตัดสินใจอย่างมีเหตุผล ในขณะเดียวกันก็มีปฏิริยากับสิ่งที่อ่าน เข้าใจเรียบเรียงเรื่องราว ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในการอ่านลึกซึ้งยิ่งขึ้น และการทำความเข้าใจในการอ่านนั้นต้องอาศัยปัจจัยที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน

ปัจจัยที่ผลกระทบต่อความเข้าใจการอ่านมีดังนี้

1. ความสามารถในการอ่าน (General Reading Ability) ยิ่งผู้อ่านที่มีทักษะในการอ่านมากเท่าไร ก็ยิ่งมีผลต่อการทำความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น
2. ประสบการณ์ภูมิหลัง (Background Experience) หากผู้อ่านมีความรู้ในเรื่องที่อ่านมากเท่าไร ก็ทำให้ซึมซับเรื่องที่อ่านได้เร็ว
3. ปัจจัยภายนอก (Physiological Factor) เช่น วิสัยทัศน์และปัญหาในการฟัง สุขภาพและความเหนื่อยล้าล้วนแต่เป็นสิ่งที่ผลกระทบต่อความเข้าใจในการอ่าน
4. สภาพแวดล้อม (Physical Environment) สถานที่ที่ใช้ในการอ่านหนังสืออาจส่งเสริมหรือกีดขวางผลสำเร็จในการใช้ความเร็วในการอ่านและทำความเข้าใจ

5. กลไกการเคลื่อนไหวสายตา (Eye Movement or Mechanics) เป็นอัตราการเคลื่อนไหวสายตาต่อบรรทัด ความยาวต่อบรรทัดที่สามารถหยุดการเคลื่อนไหวสายตา บอกถึงความถี่ในการหยุดและความสามารถในการเคลื่อนไหวสายตาไปยังบรรทัดอื่นโดยไม่ติดขัด

1.2.2 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

Harris & Sipay (1990, pp 583-586) พูดยถึงระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

1. ความเข้าใจในการอ่านระดับตัวอักษร (Literal Comprehension) หมายถึง ความเข้าใจข้อมูลที่ทำคำตอบได้ชัดเจนข้อมูลนั้นมักจะจบในหนึ่งประโยค

2. ความเข้าใจในการวินิจฉัยเรื่องที่อ่าน (Inferential Comprehension) หมายความว่ารวมไปถึงความสามารถในการหาเหตุผลเพื่อที่จะเข้าใจในเหตุการณ์นั้นๆ ความเข้าใจในการวินิจฉัยเรื่องราวที่อ่าน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ประเภท

2.1 ความเข้าใจในการเชื่อมโยงข้อมูล (Bridging Inferences) เป็นการเชื่อมข้อมูลหลายๆ ส่วนเข้าด้วยกัน ซึ่งไม่ได้กล่าวถึงอย่างชัดเจน แต่สามารถวินิจฉัยให้เข้าใจด้วยการผูกเรื่อง

2.2 ความเข้าใจในติงประสบการณ์มาใช้ (Contextual or Elaborated Inferences) เป็นการใช้ความรู้เดิมมาเติมข้อมูลที่ขาดหายไปหรือไม่ได้กล่าวถึงในบริบท

2.3 ความเข้าใจทางโครงสร้าง (Structural Inferences) เป็นการใช้ความรู้เรื่องโครงสร้างมาทำความเข้าใจเรื่องราวที่อ่าน ซึ่งการทำความเข้าใจในระดับนี้ อาจต้องการความสามารถในการหาเหตุผลเพื่อความสามารถในการทำความเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ซึ่งไม่เพียงแต่ความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์เท่านั้น การทำความเข้าใจในการอ่านยังต้องความรู้ด้านบริบททางสังคม เพื่อนำมาเติมข้อมูลที่ขาดหายไป เป็นการเชื่อมโยงเรื่องราวให้สัมพันธ์กันอย่างมีเหตุผล อีกทั้งต้องอาศัยความรู้ด้านโครงสร้างในการเรียบเรียงเรื่องราวให้ถูกต้องตามหลักภาษาอีกด้วย

3. การอ่านเชิงวิเคราะห์ (Critical Reading) เป็นการวิเคราะห์ความคิดเพื่อประเมินสิ่งที่อ่าน การอ่านเชิงวิเคราะห์เป็นการเปรียบเทียบข้อมูลจากสองแหล่งหรือหลายๆ แหล่ง และอีกนัยหนึ่งเป็นการพิจารณาข้อมูลหรือแนวความคิดใหม่ๆ ด้วยความรู้เดิมที่มีอยู่ และผู้อ่านที่รู้จักคิดจะไม่ปฏิเสธความรู้เดิมแต่จะตั้งตัวที่จะหาคำตอบว่าทำไมมันจึงแตกต่างจากข้อมูลเดิมที่มีอยู่

4. การอ่านเชิงสร้างสรรค์ (Creative Reading) เป็นมากกว่าความเข้าใจแต่เป็นการสร้างสรรค์ความคิดใหม่ๆ ที่เกิดจากการอ่าน เป็นการสร้างข้อมูลหรือแนวความคิดใหม่ๆ ให้เกิดความสมบูรณ์มากขึ้น โดยการสร้างสรรค์ความรู้ขึ้นเกิดขึ้นด้วยตัวของผู้อ่านเอง

Lapp and Flood (1986, อ้างใน ยุวดี โปธายะ, 2546) แบ่งความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับตรงตามตัวอักษร (Literal Comprehension) คือ ผู้อ่านเข้าใจความในเรื่องอย่างตรงไปตรงมา

2. ระดับตีความอ้างอิงและสรุป (Inferential Comprehension) คือ การที่ผู้อ่านเข้าใจข้อความในเรื่องที่อ่านและสามารถนำข้อมูลที่อ่านมาช่วยพิจารณาตัดสินข้อความที่แสดงโดยนัย (Implicit Information)

3. ระดับวิจารณ์ (Critical Comprehension) คือ ผู้อ่านใช้ความคิด ประสพการณ์ของตนเองและความเข้าใจในระดับตรงตามตัวอักษร ระดับตีความ และอ้างอิงสรุปมาช่วยในการสรุปและประเมินเรื่องที่อ่าน

จากข้างต้นแสดงให้เห็นว่าระดับความเข้าใจในการอ่านนั้นมีการจำแนกระดับความเข้าใจในการอ่านตั้งแต่ระดับพื้นฐานไปจนถึงระดับลึกซึ้ง คือเข้าใจความหมายโดยนัยที่แฝงอยู่โดยมิได้กล่าวอย่างชัดเจน สามารถเรียบเรียง ลำดับความ สรุปความ และประเมินค่าในสิ่งที่อ่านได้ เป็นองค์ประกอบที่ช่วยกำหนดขอบเขตและแนวทางที่เหมาะสมในการสร้างจุดประสงค์ในการอ่าน

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เน้นความสามารถในการอ่านของผู้เรียน 5 ระดับ คือ ระดับความเข้าใจความหมายคำศัพท์ ระดับตีความ ระดับขยายความ ระดับจับใจความสำคัญและระดับสรุปความ ซึ่งเป็นระดับความเข้าใจในการอ่านตามวัตถุประสงค์รายวิชา ซึ่งวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยการใช้แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

1.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่าน

R. Lado (อ้างใน ยุวดี โปธายะ, 2546) ได้ให้คำจำกัดความของการอ่านไว้ว่า การอ่านภาษาต่างประเทศ คือขบวนการ เข้าใจความหมายในสัญลักษณ์ทางการเขียนภาษานั้น การอ่านจึงเป็นขบวนการรับรู้ที่ซับซ้อน หากผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่อ่าน ก็จะเข้าใจความหมายลึกซึ้งในความคิดของคน จึงไม่เป็นที่ยากลำบากสำหรับคนที่สนใจการอ่านจะเข้าใจสิ่งที่อ่าน เพราะการอ่านเกี่ยวข้องกับ ภาษา ความต้องการ การรับรู้และการพัฒนาความคิดรวบยอดตลอดจนประสพการณ์ทั้งหมด จึงเป็นขบวนการคิดและแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล ดังนั้นสิ่งใดก็ตามที่มีอิทธิพลต่อขบวนการคิดและการแก้ปัญหา สิ่งนั้นก็จะมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านด้วย ในบรรดาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอ่านแบ่งออกเป็น 2 ปัจจัยคือ ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก

1.3.1. ปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่าน

1. ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ หมายความว่า ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ระบบที่เกี่ยวข้องกับภาษา 3 ระบบ คือ เสียง โครงสร้าง และความหมาย เมื่อใดก็ตามที่ผู้เรียนเรียนภาษา ผู้เรียนจะต้องเรียนเกี่ยวกับระบบทั้ง 3 นี้

1.1 ความรู้ในด้านระบบเสียง ระบบเสียงเป็นพื้นฐานของความเข้าใจ ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในหน่วยเสียงต่างๆ รู้จักการเอาหน่วยเสียงมาสร้างเป็นคำมีความรู้เกี่ยวกับ เสียง

เน้นหนักในคำ การลงจังหวะ วรรคตอน และระดับเสียงในภาษา ถ้าขาดความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงก็ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่ได้ฟัง

1.2 ความรู้ในด้านโครงสร้าง เป็นความรู้ความสามารถในการนำคำมาเรียงเป็นประโยค ความสามารถดังกล่าวของผู้เรียนโดยทั่วไป จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเข้าเรียนในโรงเรียน ผู้เรียนสามารถรับรู้และบอกได้ว่าประโยคใดถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ และประโยคใดที่มีความหมายเหมือนกัน

1.3 ความรู้ในด้านความหมาย เป็นความรู้ในความหมายของคำ และรู้ความสัมพันธ์ระหว่างคำ เช่น Dogs are mammals ; dogs have ears ; dogs do, bark ; dogs are loyal ; dogs and cats are both pets. ความรู้ในความหมายของคำยังรวมถึงความสามารถในการรับรู้คำๆ นั้นมักจะปรากฏอยู่ในกลุ่มของคำประเภทเดียวกัน เช่น คำว่า whale เป็นคำที่พบเสมอๆ ในกลุ่มของคำว่า shark, dolphin หรือ harpoon แต่จะเกิดความรู้สึกแปลกๆ ถ้าพบคำว่า whale ปรากฏในกลุ่มของคำว่า horse, farm และ plow นอกจากนี้ความรู้ในด้านความหมายของคำยังรวมถึงความสามารถในการเรียงคำเป็นประโยคที่สามารถสื่อความหมายได้เหมาะสม

2. ความสนใจ โดยที่ความสนใจเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ผู้เรียนมี แนวโน้มที่จะเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ที่อ่านได้ดีขึ้น ถ้าเขามีความสนใจเรื่องนั้นๆ

3. แรงจูงใจ ความสนใจมีแนวโน้มเกิดจากแรงจูงใจ ผู้สอนสามารถสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนได้โดยการส่งเสริม ให้กำลังใจ เสนอผลสะท้อนกลับ (feedback) และใช้สิ่งเร้าต่างๆ ให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการสอนของผู้สอนควรให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีในพื้นฐานการอ่านเบื้องต้น การเรียนการสอนที่ดีมักจะมีแรงจูงใจปรากฏอยู่ด้วย เช่น ในการเรียนการสอนอ่านที่มีการทดสอบอยู่ด้วย ผู้เรียนจะเกิดความวิตกกังวล และความกลัว ก็เป็นแรงจูงใจช่วยให้คะแนนดีขึ้นกว่าการทำแบบฝึกหัดธรรมดาปราศจากการแข่งขัน ซึ่งทำให้ผู้เรียนไม่มีแรงจูงใจในการเรียน

4. ความสามารถในการอ่าน เป็นความรู้และเข้าใจคำอย่างเป็นอัตโนมัติโดยไม่สนใจหรือกังวลต่อคำต่างๆ มากนักในขณะที่อ่านจะมุ่งความสนใจไปสู่ขบวนการที่จะเข้าใจความหมายของข้อความทั้งหมดได้อย่างรวดเร็ว ความเข้าใจช่วยให้เดา และรู้ความหมายของศัพท์ เช่นเดียวกับการรู้ความหมายของคำศัพท์ช่วยให้เกิดการเข้าใจ ถ้าเราเข้าใจบางส่วนของข้อความช่วยให้เราสามารถตีความส่วนอื่นๆ ได้ ดังนั้นคนยังมีความสามารถในการอ่านดีเท่าใดก็จะเข้าใจสิ่งที่อ่านดีเท่านั้น

Estes และ Vaughn (1973. อ้างใน ญัฐธลักษ์ สุภาโย. 2544) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความสนใจ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้คือ ความเข้าใจของผู้เรียนจะดีขึ้นถ้าผู้เรียนอ่านข้อความที่เขาสนใจ นอกจากนี้ยังเสนอแนะว่าควรมีการศึกษาถึงภูมิหลังด้วยว่าสาเหตุเพราะความสนใจหรือเพราะมี

ความรู้ในเรื่องที่อ่าน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจข้อความที่อ่าน ในการที่จะพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งต้องอาศัยพื้นฐานจากความสนใจ ผู้สอนสามารถใช้สื่อต่างๆ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจได้ เช่น ใช้ภาพยนตร์ หนังสือต่างๆ หรือการพาไปทัศนศึกษา ตลอดจนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกเรื่องอ่านที่เขาสนใจมากที่สุด ถ้าส่งเสริมให้ผู้เรียนอ่านเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินก็อาจจะไม่คำนึงถึงความสนใจ แต่ถ้าผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่ไม่น่าสนใจ ผู้สอนจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์ต่างๆ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในเนื้อหาอื่นๆ

1.3.2 ปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านมีดังต่อไปนี้

เนื้อเรื่อง หรือ ข้อความที่อ่าน เนื้อเรื่อง หรือข้อความที่อ่านมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านมาก จากการวิจัยอย่างกว้างขวางในเรื่องของการอ่าน พบว่าการที่นักการศึกษาและนักจิตวิทยาสามารถทำงานร่วมกันได้ เพราะได้ตัดแปลงข่าวสารและข้อความให้คล้ายตามกันอาศัยหลักการดังกล่าวในการตัดแปลงโครงสร้างประโยคในเนื้อเรื่อง หรือข้อความให้ง่ายต่อความเข้าใจแต่อย่างไรก็ตามการจะเปลี่ยนแปลงภาษาในตำราหรือแบบเรียนให้ง่ายต่อความเข้าใจ มีสิ่งที่จะต้องคำนึงถึงคือ

1. คำ ผู้อ่านจะเข้าใจข้อความที่มีคำที่ใช้บ่อยๆ ในภาษา หรือคำที่มีความถี่ (frequency) เช่น คำว่า “the” และจะเข้าใจคำที่มีความหมายเป็นรูปธรรม เช่น dog, cat, platypus เป็นต้น แต่ในทางตรงกันข้ามมีคำเป็นจำนวนมากที่ยากต่อการที่จะเข้าใจเพราะไม่ค่อยมีปรากฏใช้ในภาษา เช่น ubiquitous และคำที่มีความหมายเป็นนามธรรม (abstractness) เช่น love, pity, psychiatry เป็นต้น ดังนั้นผู้อ่านเข้าใจคำที่ปรากฏใช้ในภาษาบ่อยๆ และมีความหมายเป็นรูปธรรมมากกว่าคำที่ไม่ค่อยปรากฏใช้ในภาษา และมีความหมายเป็นนามธรรม

2. ประโยค ข้อความหรือเนื้อเรื่องใดก็ตามที่มีประโยคยาวและซับซ้อนจะยากต่อการที่ผู้อ่านจะเข้าใจมากกว่า ข้อความหรือเนื้อเรื่องที่มีประโยคสั้นและไม่ซับซ้อน ดังนั้นในการตัดแปลงประโยคให้สั้นและง่ายต่อความเข้าใจอาจเกิดปัญหาคือ ประโยคขาดรายละเอียดของใจความ ซึ่งปัญหาในด้านความยาวและความซับซ้อนของประโยคสามารถแก้ไขได้โดยการเลือกใช้ตำราหรือแบบเรียนที่เหมาะสมกับระดับความสามารถในการอ่านของผู้เรียน ตำราหรือแบบเรียนของผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านระดับต่ำจะใช้ประโยคสั้นไม่ซับซ้อน เท่ากับแบบเรียนของผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านระดับสูง

3. คำโครงสร้าง คำโครงสร้างของเนื้อเรื่องหรือข้อความที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่าน ผู้เรียนจะเข้าใจเนื้อเรื่องหรือข้อความที่อ่านได้เร็ว ถ้าข้อความหรือเนื้อเรื่องมีคำโครงสร้างที่ผู้เรียนเคยมีประสบการณ์เคยมีความรู้มาก่อน เช่น ผู้เรียนสามารถเดาเหตุการณ์ที่ปรากฏในนิทาน

นิยายปรัมปรา ได้ดีกว่าเนื้อเรื่องหรือข้อความที่มีเค้าโครงเรื่องที่ผู้เรียนไม่เคยพบหรือไม่เคยประสบมาก่อน

4. งานละเอียดของเนื้อเรื่องหรือข้อความ ในเนื้อเรื่องหรือข้อความหนึ่งๆ จะมีประโยคๆ หนึ่งที่จะสื่อความเข้าใจของเนื้อเรื่องทั้งหมด ประโยคดังกล่าวจะมีรายละเอียดเพียงพอที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความหรือเนื้อเรื่องก่อนที่จะเข้าใจส่วนปลีกย่อยอื่นๆ ในเนื้อเรื่องนั้น นอกจากนี้ สื่อต่างๆ เช่น รูปภาพ การสาธิตแผนภูมิ ฯลฯ ยังเป็นสื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน โดยเฉพาะช่วยบรรยายรายละเอียดของเรื่องที่อ่านได้ เช่น รูปภาพเพียงรูปเดียวสามารถบรรยายแทนคำพูดได้ถึงหนึ่งพันคำ รูปภาพช่วยทำให้ข้อความมีความหมายขึ้นและเข้าใจง่ายขึ้นอีกด้วย

1.3.3 สภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน

1. สภาพแวดล้อมทางบ้าน สิ่งแวดล้อมทางบ้านเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว ครอบครัวใดที่บิดามารดามีความพร้อม และมีการเตรียมตัวเด็กล่วงหน้าในด้านภาษา และความคิดต่างๆ ก่อนเข้าเรียนในโรงเรียน เด็กจะสามารถอ่านได้ดีเมื่อเข้าเรียนในโรงเรียน

2. สภาพแวดล้อมทางโรงเรียน สภาพแวดล้อมทางโรงเรียน คือ ผู้สอน เพื่อน และสภาพห้องเรียน ในบรรดาสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนทั้งหมด ผู้สอนจะเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียน เช่น การเตรียมความพร้อมของผู้เรียนในการอ่าน การเลือกใช้ตำราแบบเรียนให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน การเลือกคำถามประเภทต่างๆ ให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน การแสดงพฤติกรรมที่เป็นแบบอย่างสำหรับผู้เรียน การเสริมแรงให้ผู้เรียน ตลอดจนการสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอน

นอกจากนี้กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านทั้งทางบวกและทางลบ กลุ่มเพื่อนที่มีการแข่งขันกันมีส่วนช่วยกระตุ้นให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการเรียน แต่ถ้าแข่งขันกันมากเกินไปอาจเกิดผลในทางลบ ผู้สอนสามารถฝึกให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงช่วยผู้เรียนที่มีปัญหาในการอ่านได้

2. การเขียน

2.1 ความหมายของการเขียน

Arapoff (1967 : 199-120) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็น กระบวนการทางความคิดซึ่งในการเขียนแต่ละครั้ง ผู้เขียนจะต้องตั้งจุดหมายและเรียงลำดับความสำคัญของการเขียนให้เป็นลำดับตามขั้นตอน

Finocchiaro (1973 : 3) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนคือความคิดที่แสดงออกมาในลักษณะของตัวอักษร นักเขียนจะแสดงสิ่งที่มีอยู่ในใจ ประสบการณ์ ความคิด และอารมณ์ ออกมากับตัวอักษรเหล่านั้น

Maccrimon (1974 : 3) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า เป็น กระบวนการที่เป็นการเรียนรู้และการนำไปใช้และถ่ายทอดความคิดโดยใช้ระบบสัญลักษณ์ ตัวอักษรในการถ่ายทอดเพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจอย่างชัดเจน

Moffett (quoted in Kean 1983 : 8, อ้างถึงใน เขาวงกต คำเลิศลักษณ์ 2542 : 8-9) ได้ให้คำจำกัดความของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นลายมือเขียน นั่นคือเป็น ลักษณะของการลากวาดตัวอักษร การสร้างสัญลักษณ์ รวมทั้งเป็นการคัดลอก เช่น เขียนตามคำบอก การจดจำคำพูด และการเขียนเป็นการแต่งเติมคือ การทบทวนแก้ไขคำพูด ออกมาสู่งานเขียนที่เป็นตัวอักษรที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะและมีจุดมุ่งหมายที่ต้องการส่งข้อมูลนั้นไปยังผู้อ่าน มอฟเฟตท์ยังคงให้ความหมายการเขียนว่าเป็นการทบทวนแก้ไขภายในคำพูด เพื่อที่จะแสดงความคิดออกมา โดยใช้ถ้อยคำ

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 75) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับ ความคิด เพราะการเขียนเป็นการพยายามสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องรวบรวมข้อมูลเลือกรูปแบบที่ต้องการจะถ่ายทอดแล้วนำมาลำดับเรียบเรียงเป็นตัวอักษร โดยใช้ความรู้ด้านกลไกภาษา

สุรางค์ สายอุดม (2541 : 6) ได้สรุปว่าการเขียนคือการเปลี่ยนภาษาพูดเป็นสัญลักษณ์ คือ อักษร ซึ่งจะต้องเลือกความคิดคำประโยคที่มีจุดหมายมาจัดประสพการณ์อย่างมีระเบียบ เพื่อให้ถูกต้องตามหลักภาษาความนิยม และสามารถสื่อสารได้ นอกจากนี้ สวอลเลส (Swales 1997 : 34) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับข้อความที่ปรากฏตามตัวอักษร คำศัพท์ ไวยากรณ์ ที่ได้รับ การเรียบเรียงไว้อย่างถูกต้อง และเป็น ไปตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนที่จะสื่อสารไปยังผู้อ่าน

2.2 ความสามารถทางการเขียน

White (1980 : 6) กล่าวว่าความสามารถทางการเขียนคือความสามารถในการเรียงประโยคให้เชื่อมโยงอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสมเหตุสมผล เขียนได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน และการเขียนต้องชัดเจนเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้

Lado (1984 : 248) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนคือความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย และสามารถเรียบเรียงข้อ ความจากโครงสร้างของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียน

Byrne (1988 :1) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนไม่ใช่เป็นเพียงการเขียนสัญลักษณ์ทางภาษาเท่านั้น แต่หมายถึงกระบวนการในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารและความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นนลายลักษณ์อักษร โดยมีการเรียบเรียงถ้อยคำและจัดลำดับความคิดได้เหมาะสมเพื่อสามารถสื่อสารข้อมูลของผู้เขียนไปยังผู้อ่านได้ถูกต้อง

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 108) กล่าวถึงความสามารถทางการเขียนว่า เป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับ ความคิดเป็นอย่างดี เพราะก่อนที่จะเขียน ผู้เขียนจะต้องคิดก่อนเสมอว่า จะเขียนอะไร เขียนให้ใครอ่านและมีจุดมุ่งหมายในการเขียนอย่างไร โดยพยายามสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่านโดยจะต้อง รวบรวมข้อมูล เลือกสรรสิ่งต้องการถ่ายทอดความคิด นำมาลำดับความด้วยการเรียบเรียงออกมาเป็นอักษรตั้งแต่ระดับประโยคจนถึงระดับข้อความหรือสูงกว่าข้อความ โดยใช้ความรู้ทางด้านกลไกของการเขียน เช่น การเขียนลายมือ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนวากยสัมพันธ์ให้ได้มาซึ่งงานเขียนที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน

พรเพ็ญ พุ่มสะอาด (2543 : 17) ได้สรุป ความสามารถทางการเขียน คือความสามารถในการใช้กระบวนการคิดของผู้เขียนในการถ่ายทอดความรู้และความคิดที่ต้องการนำเสนอแก่ผู้อ่านโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับ กฎเกณฑ์ทางภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ การจัดลำดับ การเรียบเรียงภาษาออกมาเป็นงานเขียนและสามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ถูกต้อง

2.3 องค์ประกอบของการเขียน

Harris (1969 : 68-69, อ้างถึงใน เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย 2533 : 92) กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ดังนี้

1. เนื้อหา (Content) เรื่องหรือประเด็นที่ผู้เขียนต้องการสื่อแก่ผู้อ่าน
2. การวางรูปแบบ (Form) ได้แก่การวางรูปแบบในการจัดลำดับเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การใช้ภาษาตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง และ สื่อความหมายได้

4. ลีลา (Style) ได้แก่การเลือกโครงสร้าง การเลือกคำ และสำนวนต่างๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดอรรถรสของภาษา

พรจิต แก้วลี (2543 : 10) ได้สรุปถึงองค์ประกอบทางด้านการเขียนจะต้องประกอบด้วยความสามารถในหลักสำคัญ 3 ประการ คือ

1. ความรู้เรื่ององค์ประกอบของภาษาที่ผู้เรียนจะใช้ในการเขียน เช่นโครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน ลีลาภาษา และกลไกในการเขียน
2. เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียน ตลอดจนความรู้สึกรักนึกคิดที่จะถ่ายทอดออกมา
3. กระบวนการการเขียนเป็นการทำกิจกรรมที่จะนำไปสู่ผลงาน

2.4 แนวทางการสอนเขียน

Nelson (1984 : 2-5) กล่าวถึง แนวทางในการสอนเขียนว่า การอ่านนั้นต้องสอดคล้องกับการเขียนดังนั้นผู้สอนควรปล่อยโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอ่านและทำ ความเข้าใจ กับ บทเรียน แล้วจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยและเข้าใจภาษามากยิ่งขึ้น

Pritchard (1987 : 52-53, อ้างถึงใน ศศิวิมล ผาสุก 2539 : 16-17) ได้กล่าวถึงแนวทางในการสอนเขียนไว้ 2 ประการ ดังนี้

1. แนวทางการสอนเขียนแบบกระบวนการ (Process Approach) เป็นวิธีการสอนเขียนที่ให้ความสำคัญ ในการสร้างความชำนาญในการเขียนโดยอิสระมากกว่า การควบคุม ดังนั้น กิจกรรมจึงใช้กิจกรรมระดมสมอง การโต้ตอบในกลุ่มเพื่อนเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออกถึง ประสบการณ์ ความรู้ของตนเองเกี่ยวกับหัวเรื่องที่จะเขียนและเป็นการกระตุ้น ให้นักเรียนได้ใช้ความคิดและประยุกต์มันท์ค้นเดิมเข้ากับมันท์ค้นใหม่

2. แนวการสอนเขียนแบบเดิม (Traditional Approach) หรือแบบควบคุมการใช้ภาษา (Control of Language) เป็นวิธีการสอนเขียนที่ให้ความสำคัญต่อความถูกต้องในการใช้ภาษา การใช้คำเชื่อมในการเชื่อมโยงความคิด การใช้หลักไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ การสะกดคำ และการใช้รูปแบบงานเขียนที่ถูกต้องเป็น ตัวอย่างในการสอนเขียน

จินตนา เกิดลายทอง (2536 : 9) ได้สรุปแนวทางการสอนเขียนไว้ 3 ประการ คือ 1) ขั้นเตรียม หมายถึง การกระตุ้นสร้างความสนใจเป็นการทบทวนความรู้ให้กับนักเรียน และแนะนำความรู้ใหม่

เกี่ยวกับ วิธีการเขียนโครงสร้างทางไวยากรณ์ รวมถึงการนำเอาทักษะอื่นๆ มาบูรณาการกับทักษะการเขียน 2)ชั้น ปฏิบัติการหมายถึง การสอนซึ่งดำเนินการตามขั้นตอนของกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียน 3) ชั้นหลังปฏิบัติ หมายถึง กิจกรรมที่เกิดขึ้น หลังจากที่ผู้เรียนเขียน เช่น นำเรื่องที่ เขียน มาอ่านให้ครู หรือเพื่อนในชั้น ฟัง แปลเรื่องที่เขียนหรืออื่น ๆ

Raimes (1983 : 83-84, อ้างถึงใน พรจิต แก้วลี 2543 : 12-13) ได้กล่าวถึง แนวการสอนเขียนไว้ 5 รูป แบบคือ

1. แนวการสอนเขียนแบบอิสระ (Free-Writing Approach) ในการสอนเขียนวิธีนี้ มี วัตถุประสงค์ประสงค์ในการฝึกให้นักเรียนเขียนข้อมูลหรือเนื้อหาจนเกิดความคล่องแคล่วมากกว่าการเน้นรูปแบบงานเขียนและความถูกต้องของการใช้ภาษา กิจกรรมการสอนเขียนจึงอยู่ในรูปของการเขียนบันทึกประจำวัน การเขียนที่ถ่ายทอดความคิดให้มากที่สุด โดยไม่ต้องคำนึงถึงความถูกต้องของหลักไวยากรณ์ กิจกรรมเหล่านี้มุ่งเน้น การพัฒนาความเชื่อมั่นในการเขียนให้เกิดขึ้นก่อนแล้วจึงค่อยให้ความสำคัญต่อหลักเกณฑ์การเขียนและการใช้ภาษา

2. แนวการสอนเขียนแบบเน้น รูปแบบอนุเฉท (Paragraph-Pattern Approach) การสอนเขียนแบบนี้ เน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา ตลอดจนการเรียบเรียงเนื้อ ความ โดยการใช้ ตัวอย่างงานเขียนมาให้ผู้ เรียนได้ศึกษาในระดับอนุเฉทแล้ว ให้ผู้เรียนเลียนแบบการเขียนอนุเฉท ชนิดต่างๆ กิจกรรมจึงอยู่ในรูปของการฝึกเขียนประโยคเพื่อรวมเป็นอนุเฉท ตลอดจนการฝึกหาประโยคหลัก (Topic Sentence) และประโยคสนับสนุน (Supporting Sentence) ของเนื้อเรื่อง

3. แนวการสอนเขียนแบบเน้นการเรียบเรียงไวยากรณ์ และวากยสัมพันธ์ (Grammar Syntax Organization Approach) การสอนจะเริ่มต้นจากการให้นักเรียนได้เรียนรู้องค์ประกอบที่สำคัญของประโยค รูปแบบกริยาและการวางแผนการเขียน โดยเน้นลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง เป็นต้น โดยเชื่อว่าการเขียนที่ดีเกิดจากความสามารถในการนำองค์ประกอบที่สำคัญของภาษามารวมกันแล้วสื่อความหมายได้

4. แนวการสอนเขียนแบบเน้นการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นการสอนที่เน้นการ

คำนึงถึงการสร้างเนื้อหาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นจึงให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์ในการเขียนและผู้อ่านมาก กิจกรรมจึงอยู่ในรูปของการกำหนดบทบาทหรือคำถามที่ว่าทำไมจึงต้องเขียนและใครเป็นผู้อ่าน โดยกิจกรรมจะมุ่งเน้นและฝึกให้ผู้เรียนได้เขียนหรือคำนึงถึงโลทัศน์ของผู้อ่าน

5. แนวการสอนเขียนแบบเน้น กระบวนการ (Process Approach) ครูจะสอนให้ผู้เรียนให้ความสำคัญต่อคำถามที่ว่า วัตถุประสงค์ในการเขียนคืออะไร ใครคือผู้อ่าน จะเขียนอย่างไร จะเริ่มต้นเขียนอย่างไร โดยในการเขียน ผู้เรียนจะต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนและ ผู้สอน การสอนเขียนแบบนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกซึ่งประสบการณ์ของตน ตลอดจนการแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน โดยมีผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

2.5 การเขียนเพื่อการสื่อสาร

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2535 : 4) กล่าวว่า การเขียนเพื่อการสื่อสารเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดตลอดจนข้อเท็จจริงต่างๆ ให้ผู้อื่นรับทราบโดยใช้ระบบสัญลักษณ์ ตัวอักษร ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญ และยุ่งยากซับซ้อนเพราะผู้เขียนจะต้องใช้ความสามารถ รวมทั้งองค์ประกอบหลายๆอย่าง เพื่อให้การเขียนนั้น สามารถสื่อความหมายได้ตรงกันทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน ผู้ที่ใช้ภาษาเขียนจึงต้องมีทั้งความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผน เพราะถ้าเขียนผิด ความหมายก็จะผิดไป หรืออาจไม่มีความหมายเลยก็ได้

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2533 : 92) ที่กล่าวว่า ทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องใช้ ความคิด และความถูกต้องตามหลักเกณฑ์มากกว่าทักษะอื่นๆ ในการเขียนแต่ละครั้ง ผู้เขียนจำเป็นต้องวางแผนว่าจะเสนอแนวคิดอะไร และควรจะเสนอในรูปแบบใด ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจ ความหมาย และความรูสึกนึกคิดของผู้เขียนได้ การเขียนจึงถือเป็นระบบสื่อสารอย่างหนึ่ง ผู้เขียนจะส่งข้อมูลไปถึงผู้อ่าน

Quattrint & Valette (1984 : 3 – 4 ,1977 : 217, อ้างถึงใน เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย 2533 : 92) กล่าวว่าผู้เขียนจะเสนอความคิดและความรูสึกผ่านตัวอักษรในรูปแบบของข่าวสาร ซึ่งข่าวสารที่ดีคือตัวอักษรแทนคำพูด หรือความคิดไปยังผู้อ่าน โดยผู้อ่านจะรับรู้ความคิดและความรูสึกใดๆ ผ่านตัวอักษรที่อ่าน

Harris (1969 : 68-69, อ้างถึงในเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย 2533 : 92) กล่าวว่า การเขียนเพื่อการสื่อสาร คือความสามารถในการบูรณาการทักษะ หลายๆ อย่างทางภาษาเข้าด้วยกัน และมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่เรื่อง หรือ ประเด็นที่ผู้เขียนต้องการสื่อแก่ผู้อ่าน
2. รูปแบบ (Form) ได้แก่ การวางรูปแบบในการจัดระบบเนื้อหา

3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ความสามารถในการใช้ภาษาตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยค

4. สีสลา (Style) ในการใช้ภาษาของผู้เขียนในลักษณะต่างๆ เช่น การเลือกคำสำนวนที่จะใช้ในการเขียนซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดอรรถรสทางภาษา

5. กลไกต่างๆ (Mechanics) ที่นำมาใช้ในการเขียน ได้แก่กลไกด้านอื่นๆที่จะนำมาประยุกต์ใช้กับการเขียนเช่น การเขียนบทสรุป การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

นอกจากนี้การเขียนเพื่อการสื่อสารยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องต่างๆ (Raimes 1983 : 3) ดังนี้

1. การเขียนเพื่อ การสื่อ สารช่ว ยเสริม การเรียนทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์ ที่ได้ เรียน ไปแล้ว ให้ผู้เรียนมีค วามเข้าใจมากยิ่งขึ้น

2. ในขณะที่ผู้เรียนเขียน ผู้เรียนจะมีโอกาสได้ฝึ กฝนทดลองการใช้ภาษาคือสามารถเขียนได้มากกว่าที่เพิ่งฝึกหัดพูดไปแล้ว

3. ผู้เรียนมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับภาษาใหม่โดยการแสดงออกทางความคิดรวมทั้งการใช้สายตา และมีอย่างประสานกัน

2.6 การสอนเขียนเพื่อการสื่อสาร

ประนอม สุรัสวดี (2534 : 60) กล่าวว่าในปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาของ ไทยยึดแนวคิดในทางของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งใช้ลักษณะวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อ ความหมาย (Communicative Approach) เป็นการนำภาษามาใช้ในการสื่อความหมายในสถาน การณ์ที่เป็นจริง ผู้เรียนจะต้องสามารถเข้าใจโครงสร้างของภาษาและนำหลักเกณฑ์ของภาษาใช้สื่อให้ ผู้อื่นเข้าใจว่าตนมีจุดประสงค์จะพูดเรื่องอะไร กับ ใคร ที่ไหน ซึ่งเชื่อว่าถูกต้องตรงตามยุคสมัยปัจจุบัน และในอนาคตข้างหน้า ที่การสื่อสารจะต้องได้ความหมายถูกต้อง รวดเร็ว เช่นเดียวกับความ เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลกปัจจุบัน และอนาคต ซึ่งทำให้โลกแคบลง การสื่อสารจึงเป็นความจำ เป็นอย่างยิ่งและต้องสื่อได้ความหมาย

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2535 : 2, อ้างถึงใน กรมวิชาการ 2542 : 32) กล่าวว่า การเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสื่อสารได้ทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะเขียนเป็น ทักษะขั้นสุดท้ายที่ผู้เรียนจะต้องรู้จักนำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ คำศัพท์ไปใช้ในการ

สื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ โอกาสและบุคคล ดังนั้น การเขียนเพื่อการสื่อสารจึงเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับ ความคิดเป็นอย่างยิ่ง เพราะก่อนที่จะเขียน ผู้เขียนจะตั้งองค์คิดก่อนเสมอว่าตนจะเขียนอะไร เขียนให้ใครอ่าน และมีจุดมุ่งหมายในการเขียนอย่างไร โดยพยายามสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องรวบรวมข้อมูล เลือกสรรสิ่งที่ตนต้องการถ่ายทอดความคิดนำมาลำดับความด้วยการเรียบเรียงออกมาเป็นตัวอักษรตั้งแต่ระดับ ประโยค จนถึงระดับข้อความหรือสูงกว่าข้อความ โดยใช้ความรู้ทางด้านกลไกของการเขียน เช่น การเขียนลายมือ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนวากยสัมพันธ์ เป็นต้น

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 108) กล่าวว่าในการสอนทักษะเขียนเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนบทบาทจากผู้ออกคำสั่ง อธิบาย อ่านให้ฟัง บอกให้จด เปลี่ยนมาเป็น ชี้แนะแนวทางให้ผู้เรียน อำนวยความสะดวก การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมหลากหลาย แบบมาประกอบการสอน เพื่อให้เกิดความสนุก สนุกและความกระตือรือร้นในการเรียน

กรมวิชาการ (2542 : 32-33) ได้เสนอแนวคิดในการเลือกกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารดังนี้

1. เลือกกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนที่ประสบอยู่หรือกิจกรรมที่สอดคล้องกับบทเรียน
2. ศึกษาขั้นตอนการดำเนินการอย่างละเอียด บางกิจกรรมจะต้องทดลองฝึกก่อน ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปโดยราบรื่นและได้ผล
3. เตรียมสื่อการเรียนที่จะต้องใช้ในกิจกรรมนั้นๆ ส่วน ใหญ่จะเป็นสื่อที่ครูต้องเตรียมล่วงหน้าทั้งสิ้น
4. เตรียมกิจกรรมที่ใช้ในการแบ่งกลุ่มผู้เรียน อาจจะใช้เพลง เกม หรือการจับสลาก เช่นเดียวกับที่ใช้ในกลุ่มวิชาอื่นๆ
5. กิจกรรมที่เสนอแนะเน้นตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ นอกจากจะฝึกภาษาแล้วยังต้องคำนึงถึงระเบียบวินัยในห้องเรียนด้วย ก่อนเริ่มกิจกรรมทุกครั้ง ครูควรทำความตกลงกับผู้เรียนเรื่องกติกาต่างๆ เสียก่อน ถ้าผู้เรียนทำผิดกติกาครูจะต้องทบทวนและหยุดดำเนินการทันที
6. กิจกรรมทุกกิจกรรมเป็นการฝึกภาษาอังกฤษครูต้องเป็นตัวอย่างที่ดีด้วย ควรพยายามใช้คำสั่งเป็น ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2.6 ขั้นตอนการสอนเขียนเพื่อการสื่อสาร

การสอนเขียนเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอนเหมือนการสอนทักษะฟัง พูด และอ่านเพื่อการสื่อสาร ซึ่งใช้ขั้น ตอนใหญ่ๆ 3 ขั้นตอน (Johnson and Morrow 1981 : 72, อ้างถึงใน สุภัทรา อธิษฐานเคราะห์ 2532 : 111) ดังนี้คือ

1. ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์ปลายทาง และจุดประสงค์นำทางเหมือนการสอนทักษะอื่นๆ ดังกล่าวมาแล้ว

1.1 จุดประสงค์ปลายทางในการสอนทักษะการเขียนคือความต้องการให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่จะสื่อสารได้โดยการเขียน เช่น ให้เขียนรายละเอียดทั่วไปเกี่ยวกับบุคคลเพื่อประโยชน์ในการกรอกแบบฟอร์ม

1.2 จุดประสงค์นำทางเป็นความรู้ทางด้านศัพท์ และสำนวนที่ควรรู้ก่อนการเขียน ในข้อ 1.1 เช่น เขียนชื่อ นามสกุล วัน เดือน ปี เกิด อายุ และบ้านเลขที่ เป็นต้น

2. การดำเนินการสอนก่อนจะฝึกหัดในข้อ 1.1 ดูว่าใครเป็นผู้เขียน เขียนให้ใครอ่าน ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่จะสื่อสารอย่างไร ตลอดจนศึกษาความรู้สึกรู้สึกของผู้เขียน วิธีเขียนแบบต่างๆ เป็นต้น นับเป็นการทำความเข้าใจในบริบทก่อนทำการเขียนในการดำเนินการสอนในขั้นนี้อาจทำได้โดยใช้สื่อการสอนต่างๆมาช่วย เช่น ภาพ เทป ตาราง กราฟ แผนที่ ข้อเขียนต่างๆ เป็นต้น มาใช้ให้เหมาะสมกับประเภทของข้อเขียนและวิธีการต่างๆ ที่เลือกไว้แล้วโดยทำตามลำดับที่กำหนดไว้ในข้อ 1.2

การฝึกเขียนเป็นการลงมือเขียนในสิ่งที่กำหนดไว้ในข้อ 1.1 คือในระยะเริ่มต้น ก็ควรใช้วิธีการเขียนแบบกำหนดขอบข่ายให้เขียน คือ เขียนรายละเอียดทั่วไปเกี่ยวกับบุคคลในเรื่องที่กำหนดให้ ระยะต่อไปเป็น การเขียนโดยแนะแนวทางให้เขียนโดยใช้รูป เช่น ให้เขียนระดับการศึกษา ชนิดของอาชีพลงในแบบฟอร์ม โดยมีข้อความที่เกี่ยวกับการศึกษาเล่าเรียน และงานอาชีพ ต่างๆ ที่ลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์ และ ระยะสุดท้ายเป็นการให้อิสระในการเขียนโดยกำหนดสถานการณ์ให้ เช่น

You have entered a competition to win a new bicycle. The winner will be the one who writes the most convincing reasons why he or she wants that bicycle. Try to win the competition.

3. การถ่ายโอนหลังจากที่ผ่านการฝึกเขียนในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้ว ผู้เขียนสามารถเขียนเรื่องใหม่ที่คล้ายคลึงกับเรื่องเดิมหรือเขียนเรื่องใหม่ก็ได้ เช่น ถ้าเขียนรายละเอียดทั่วไปเกี่ยวกับตนเองแล้ว อาจ

เขียนรายละเอียดทั่วไปเกี่ยวกับบุคคลใกล้ชิดของผู้เรียนหรือทำบัตรประจำตัวภาษาอังกฤษ สำหรับใช้ในการยืมหนังสือจากห้องสมุดขององค์การต่างประเทศได้ นอกจากนี้ในการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน ผู้สอนควรจัดเป็น 3 ระยะ คือ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ 2532 : 112)

1. กิจกรรมก่อนการเขียน (Pre-Writing Activities) เป็นการสร้างความสนใจในเรื่องที่จะเขียน และปูพื้นความรู้ในเรื่องที่จะเขียนโดยอาจทบทวนความรู้เกี่ยวกับกลไกทางการเขียน ซึ่งมีการสะกด การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้กาลให้ถูกต้องกับเรื่องที่จะเขียน เช่น ถ้าจะรายงานเกี่ยวกับอุบัติเหตุที่ผ่านมาแล้วก็ต้องรู้จักใช้ศัพท์ที่เกี่ยวข้อง การใช้ชื่อสถานที่และรูปแบบของการเขียนรายงาน ตลอดจนความรู้ทางวัฒนธรรมที่ควรนำมาใช้ในการเขียนลักษณะต่างๆ

2. กิจกรรมระหว่างการเขียน (While-Writing Activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ฝึกทักษะในขณะที่เขียนเรื่อง ซึ่งอาจจัดกิจกรรมตัวอย่างต่อไปนี้คือ นำบัตรเชิญลักษณะต่างๆ มาเป็นแบบให้เขียนตาม แล้วเขียนเชิญ โดยเปลี่ยนชื่อผู้เชิญ และชื่อผู้ได้รับเชิญ ซึ่งเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน เป็นการฝึกหัดตามแบบ แล้วกำหนดขอบข่ายให้เขียน เป็นต้น

3. กิจกรรมหลังการเขียน (Post-Writing Activities) โดยผู้เรียนพยายามใช้ทักษะเขียนสัมพันธ์กับ ทักษะอื่น คือนำเรื่องที่เขียนมาอ่านให้เพื่อนในชั้นฟัง นำมาถามคำถาม นำมาเขียนบทสนทนา แสดงบทบาทสมมติ หรือนำมาอภิปรายแสดงความคิดเห็น ตลอดจนวิจารณ์ข้อเขียนนั้นๆ ในเชิงความถูกต้องในการสื่อความ ตลอดจนการใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์

2.7 ลักษณะกิจกรรมที่ใช้ในการสอนเขียนเพื่อการสื่อสาร

ในการสอนเขียนเพื่อการสื่อสารนี้ ผู้สอนควรเลือกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนเองตรงกับความสนใจ และระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน และมีจุดประสงค์ในการสื่อสารอย่างแน่ชัด เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นจุดประสงค์ของสิ่งที่จะสื่อสารอย่างแท้จริง (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ 2532 : 112)

Rivers (1978 : 245 – 255) นักการศึกษาทางด้านการสอนภาษาได้กล่าวถึงกิจกรรมการสอนเขียนไว้ 5 ประการดังนี้

1. การคัดลอก (Copying) เป็นการคัดลอกตามแบบโดยการเขียนข้อความลงบนกระดาษแล้วให้นักเรียนคัดลอกลงไปสมุด หรือให้ลอกจากหนังสือเพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับ คำ โครงสร้างไวยากรณ์ในประโยค การใช้ตัวอักษรและเครื่องหมายวรรคตอน

2. ผลิตใหม่ (Reproduction) นักเรียนฝึกเขียนด้วยตนเองโดยเขียนจากสิ่งที่นักเรียนจำได้ เช่น จากเรื่องี่อ่าน การเขียนตามคำบอกและเขียนเรื่องราวจากภาพซึ่งนักเรียนจะนำประโยคที่เคยคัดลอกมาใช้ได้

3. ผสมผสาน (Recombination) นักเรียนจะนำประโยคที่เคยเรียนมาแล้ว หรือ จากประโยคที่เคยคัดลอก แต่จะซับซ้อนมากขึ้นในด้านโครงสร้างไวยากรณ์ต่างๆ โดยนำมาเปลี่ยนแปลงคำบางคำ และนำมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่อง ซึ่งนักเรียนจะรู้จักการเปลี่ยนแปลงรูปประโยค

4. การเขียนแบบแนะแนวทาง (Guided Writing) นักเรียนจะมีอิสระในการเลือกใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์ และต้องรู้ความแตกต่างระหว่างภาษาพูด และภาษาเขียนด้วย แต่ครูยังต้องคอยควบคุมให้คำแนะนำเพื่อให้สามารถเขียนได้ถูกต้อง

5. เรียงความ (Composition) นักเรียนจะมีอิสระมากขึ้นในการเขียนและรู้จักการเขียนเค้าโครงเรื่องตลอดจนเขียนเรื่องราวได้เอง โดยครูจะทำหน้าที่ตรวจและปรับปรุงแก้ไขได้ถูกต้อง

Aboderin (1986 : 38-40) กล่าวถึงกิจกรรมการสอนเขียนไว้ 3 ประการ คือ

1. การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) แบ่งเป็น

1.1 การคัดลอก (Copying) เป็นการเขียนอย่างง่ายๆ เพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับคำศัพท์ รูปประโยค การสะกดคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

1.2 การเติมคำในช่องว่างให้สมบูรณ์ (Gap Filling) เป็นการฝึกเขียนที่ใช้ความสามารถมากกว่าการคัดลอก

1.3 การเขียนเรียงความให้อยู่ในกรอบที่กำหนดให้ (Controlled Composition Frame) เป็นการฝึกเขียนที่ยากขึ้น โดยให้นักเรียนเลือกส่วนต่างๆ ของภาษามารวมกัน ให้เป็นประโยค โดยครูจะเป็นผู้ให้คำที่จำเป็น และนักเรียนจะเลือกคำเหล่านั้น มาเรียบเรียงให้เป็น ประโยคที่ถูกต้องและเหมาะสม

1.4 การฝึกเขียนจากการฟัง (Writing Down) เป็นการเขียนเรื่องให้มีข้อความใกล้เคียงกับเรื่องที่ฟัง

1.5 การเขียนโดยใช้ภาพกำหนดเค้าโครงเรื่อง (Picture Reading) เป็นการเขียนที่นักเรียนต้องเขียนเรื่องตามแนวคิด จินตนาการของตนเอง

1.6 การเขียนแบบรวมประโยค (Sentence Combining) เป็นการเขียนโดยการรวมประโยคเข้าด้วยกัน

2. การเขียนแบบชี้แนะ (Guided Writing) เป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องแสดงความสามารถและความคิดเห็นออกมา

3. การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) เป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องใช้ความสามารถหลายๆ ด้านเข้ามาผสมผสานกัน

วิไลพร ธนสุวรรณ (2530 : 65-75, อ้างถึงใน สุรางค์ สายอุดม 2541 : 15) ได้กล่าวถึงกิจกรรมในการฝึกทักษะการเขียน ดังนี้

1. การเขียนลอกตามแบบ (Copying) ประกอบด้วย

1.1 Word Puzzles เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้เด็กฝึกในเรื่องตัวสะกดต่างๆ

1.2 Scrambled Word เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้เด็กฝึกในเรื่องตัวสะกด โดยการจัดเรียงตัวอักษรที่ไขว้มาเป็นคำที่มีความหมาย

1.3 Scrambled Sentences เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้นักเรียนจัดเรียงคำใหม่ให้เป็น ประโยค

1.4 Putting Dialogue Sentences into Correct Order กิจกรรมนี้จะมุ่งให้นักเรียน ได้ฝึกจัดเรียงประโยคในบทสนทนาได้ถูกต้อง

1.5 Line Drawings กิจกรรมนี้มุ่งเน้นให้นักเรียนฝึกการหาความสัมพันธ์ระหว่าง ประโยคกับรูปภาพ

1.6 Matching Questions and Answers กิจกรรมนี้จะมุ่งให้ผู้เรียนฝึกจับคู่ประโยคคำถามกับประโยคคำตอบให้ถูกต้อง

1.7 Correcting Sentences กิจกรรมนี้จะมุ่งให้ผู้เรียนฝึกเขียนประโยคใหม่ให้มีความหมายที่ดี และถูกต้องตามไวยากรณ์

2. การเขียนจากความจำ หรือประสบการณ์เดิม (Reproduction) ต้องอาศัยกิจกรรม Dictation ดังนั้นผู้สอนต้องเรียนรู้ลักษณะความสำคัญ และชนิดต่างๆของ Dictation เพื่อเป็นแนวทางสำหรับเลือกใช้ Dictation แต่ละชนิดกับกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนในการพัฒนาการแต่ละขั้นตอน

2.1 การเขียนตามคำบอกเป็น คำๆ เดี่ยว (Spot Dictation)

2.2 การเขียนตามคำบอกเป็น ประโยค (Full Dictation) สุภัทธา อัครานุเคราะห์ (2532 : 113-118) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการเขียนสามารถแบ่ง ได้เป็น 3 ประเภทคือ

1. การเขียนโดยการกำหนดขอบข่ายให้เขียน (Controlled Writing) เป็นการเขียนโดย ผู้สอน จัดเนื้อหาหรือรูปแบบให้เช่น ให้เติมคำลงในช่องว่างการเรียงประโยคตามลำดับเหตุการณ์ เช่น ให้เขียนบทสนทนาส่วนหนึ่ง โดยสร้างสถานการณ์ให้ ตัวอย่างเช่น

You are coming home from school. Your father is already waiting for you. He is very angry because he thinks that you have broken a window. You have to defend yourself. Dad : Our neighbour's kitchen window is broken. Was it you? You : No, Dad : But she says she saw you. You : She..... Dad : She recognized you by your red pull over. You : Dad : She said you seen knocked on the door and said "sorry". You : Dad : and that I would pay for the window. You :

2. การเขียนแบบการแนะแนวให้เขียน (Guided Writing) เป็นการเขียนโดยที่ผู้สอนให้ ข้อมูล เพื่อกำหนดให้เขียนด้วยการใช้ภาษา ตารางแผนที่ ตัวอย่างเช่น

ให้ผู้เรียนดูภาพบ้านของเพื่อนร่วมชั้นเรียนแล้วให้อภิปรายเป็นกลุ่มเพื่อเขียนอนุচ্ছেท (Paragraph) โดยเริ่มประโยคดังนี้

Somsri's bedroom in her home at Sukumvit is very colorful.

ผู้เรียนจะเขียนรายการศัพท์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับห้องนอน เช่น ผ้าม่าน ผ้าคลุมเตียง โต๊ะ ตู้ เป็นต้น แล้วอภิปรายเพื่อให้ได้รายละเอียดที่จะเขียนต่อจากประโยคแรก

3. การเขียนอย่างอิสระ (Free Composition) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเขียนโดยการแสดงออกทางความคิดของตนอย่างเต็มที่หลังจากได้ฝึกวิธีการกำหนดขอบข่ายให้เขียน และการแนะแนวให้เขียนมาแล้ว โดยผู้สอนควรพิจารณาว่าผู้เรียนแต่ละคนมีปัญหาในการเขียนในเรื่องใด เช่น การใช้กรรมตรง กรรมรอง หรือการกระจายกริยา เป็นต้น และสนใจเรื่องใดเป็นพิเศษ มีประสบการณ์ส่วนตัวในเรื่องใด ตัวอย่างเช่น ให้เขียนจดหมายถึงเพื่อนตอบรับคำเชิญไปเที่ยวบ้าน ระหว่างวันหยุด

Write a letter to your friend accepting an invitation to visit with him during holidays.

2.8 การเขียนสรุปความ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) ซึ่งเป็นเทคนิคการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการเขียนไปพร้อมๆกัน ดังนั้นจึงจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการเขียนโดยการเขียนสรุปความจากเนื้อหาที่กำหนดให้อ่าน

2.8.1 ความหมายของการเขียนสรุปความ

ศรีธัญย์ จันทร์ทะเล (2548) กล่าวว่า การเขียนสรุปความคือกระบวนการเชิงปฏิสัมพันธ์ทางความคิดที่ต้องใช้ความสามารถทางการอ่าน และการเขียน โดยการนำเอาบทความที่ตนได้อ่าน หรือ ได้ยินมาเขียนใหม่โดยให้มีขนาดสั้นลง มีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนสามารถระบุได้ว่าส่วนไหนเป็นใจความสำคัญ ส่วนไหนเป็นใจความรอง เพื่อจะได้เขียนเฉพาะส่วนที่สำคัญของประโยค โดยตัดคำหรือส่วนที่ไม่จำเป็นออกไป การสรุปความเป็นการใช้ทักษะหลายด้านประกอบกัน ทั้งทักษะด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียน ซึ่งในการสรุปความนี้ก่อให้เกิดประโยชน์ทางวิชาการในหลายๆ ด้าน อาทิ การทบทวนก่อนสอบ การตอบข้อสอบอัตนัย การเขียนสรุปรายงานทางวิชาการ

ชนิษฐา แสงภักดิ์ (2540 : 7) ให้ความหมายของการเขียนสรุปความไว้ว่าการเขียนสรุปความหมายถึง การเขียนเฉพาะประเด็นสำคัญของเรื่องโดยผ่านกระบวนการคิด ใคร่ครวญอย่างมีเหตุผล เพื่อให้ได้ใจความสั้น กระชับรัด และสละสลวยด้วยสำนวนของผู้เขียนเอง

จารุณี แสงอรุณ (2559 : 17) กล่าวว่า การเขียนสรุปความเป็นการเขียนสรุปเฉพาะประเด็นสำคัญของเรื่องให้อ่าน จะต้องสามารถเก็บใจความสำคัญของเรื่อง หรือหาประเด็นหลักของเรื่องให้ได้ สาระว่า ใคร ทำ อะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไม อย่างไร และนำเนื้อหาสำคัญ ดังกล่าวมาเรียบเรียงใหม่ให้ สละสลวย ให้เป็นสรุปความที่ดีให้จงได้ เพราะสรุปความก็คือ ย่อความชนิดหนึ่งนั่นเอง แต่เป็นย่อความที่มุ่งจุดหมายเฉพาะเรื่อง กระบวนการอันใดที่ใช้ในการย่อความก็นำมาใช้ได้กับสรุปความเหมือนกัน

สมาคมนักเขียน (The Writers's Workshop. 2005: 23) ให้ความหมายของการเขียนสรุปความ ไว้ว่า การเขียนสรุปความ คือการเขียนเนื้อเรื่องซ้ำใหม่อีกครั้งหนึ่งด้วยสำนวนของตนเอง การเขียนสรุปความมีหลายชนิดแตกต่างกันไปตามความสามารถในการเขียนอธิบายหรือวิเคราะห์ของผู้เขียน ซึ่งอาจมีความยาวหลายหน้ากระดาษหรืออาจมีความยาวเพียงหนึ่งหรือสองประโยค

Lynda Behan and Liloyd Dewitt (2005: 84) กล่าวว่า การเขียนสรุปความ เป็นการสะท้อนความเข้าใจของผู้อ่านจากงานเขียนต่าง ๆ โดยผ่านการสังเคราะห์ แล้วเขียนด้วยถ้อยคำที่

กระชับ รัดกุม ด้วยสำนวนภาษาของผู้เขียนเอง หรือจะกล่าวว่าการเขียนสรุปความก็คือการจับประเด็นหรือจุดสำคัญของเรื่องที้อ่านเพื่อบุคคลที่ไม่ได้อ่านต้นฉบับ

ความสำคัญของการเขียนสรุปความ

พีชนี มานะวานิชเจริญ (2543: 236) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสรุปความไว้ดังนี้

1. เป็นข้อมูลเสริมความรู้ การสรุปความจากเรื่องที่เป็นสาระความรู้ต่างๆ จะช่วยเสริมความรู้แก่ผู้สรุปความและผู้อ่านได้อย่างดี ทั้งยังประหยัดเวลาและสามารถอ่านทบทวนได้หลายครั้ง
2. เป็นข้อมูลประกอบการวินิจฉัย ผู้บริหารงานส่วนใหญ่มักมีผู้ช่วยสรุปความจากข่าวสารทางสื่อมวลชนต่าง ๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับขอบข่ายงานที่ตนรับผิดชอบ ทั้งนี้เพื่อนำสาระสำคัญที่ได้นั้นมาประกอบการวินิจฉัยที่เหมาะสมต่อไป

จารุณี แสงอรุณ (2559 : 18) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสรุปความว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการติดต่อสื่อสาร เพราะจะช่วยให้งดจำเรื่องราวหรือประเด็นสำคัญจากสิ่งที่ฟังหรืออ่านได้ด้วยการถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งต้องมีทั้งกระบวนการทางความคิดและความสามารถในการใช้ภาษา

กุหลาบ มัลลิกะมาส และ วิพุธโสภวงศ์ (2538 : 77 ; อ้างถึงใน ขนิษฐา แสงภักดี. 2540 : 23) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสรุปความว่า มีความสำคัญและจำเป็นต่อนักเรียน เพราะในการเรียนและการดำรงชีวิตประจำวันมักจะเกี่ยวข้องกับการคิด การวิเคราะห์ เรื่องราวที่ได้ยินได้ฟังเพื่อประโยชน์ในการสื่อสารกับบุคคลอื่น เนื่องจากการสื่อสารในชีวิตประจำวันต้องการความรวดเร็วภาษาที่ใช้เขียนจึงต้องมีความกระชับแต่มีใจความสมบูรณ์ที่สุด นอกจากนั้นการเขียนสรุปความยังสามารถทำให้มนุษย์ประสบความสำเร็จในชีวิตทั้งในการศึกษาเล่าเรียนและการประกอบอาชีพ

พริ้มเพรา หันตรา (2541 : 79) กล่าวว่า การเขียนสรุปความเป็นทักษะการใช้ภาษาที่มีความสำคัญและจำเป็นในการสื่อสารเพราะจะช่วยให้งดจำสาระสำคัญจากสิ่งที่ได้ฟังและอ่าน การใช้ภาษาเพื่อเขียนสรุปความให้ได้ดีนั้นต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างถูกหลักเกณฑ์จึงจะทำให้การเขียนสรุปความมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ประเภทของการเขียนสรุปความ

ไพโรธ เลิศพิริยกุล (2543 : 117-118) ได้แบ่งประเภทของการสรุปความออกเป็น 2 ประเภท คือ การสรุปความจากการฟัง และการสรุปความจากการอ่าน

1. การสรุปความจากการฟัง การใช้ภาษาติดต่อสื่อสารมีทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทั้งหมดที่กล่าวมานี้การฟังใช้มากที่สุด เพราะหูของคนเราจะรับเสียงอยู่ตลอดเวลา พร้อมทั้งจะรับรู้ข่าวสารจากเสียงตลอดเวลาเช่นเดียวกัน ตราบใดที่คนยังไม่หลับก็จะได้ยินเสียงทั้งเสียงที่อยากรับรู้และไม่อยากรับรู้ หากเสียงใดอยากรับรู้คนจะฟัง เสียงใดไม่อยากรับรู้หรือไม่ตั้งใจจะรับรู้ก็เรียกว่า

ได้ยิน เมื่อใดที่รับรู้แล้วสมองก็บันทึกความจำไว้ เมื่อต้องการถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดก็ถ่ายทอดมาอย่างละเอียดอย่างย่อ หรืออย่างสรุปก็ได้ แล้วแต่ความต้องการของผู้สื่อสาร

2. การสรุปความจากการอ่าน ในปัจจุบันคนส่วนมากได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานสามารถอ่านหนังสือได้ดีพอสมควร จึงอาศัยการอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ และรับรู้เรื่องราวต่างๆ การอ่านมีลักษณะเช่นเดียวกับการฟัง คือ เมื่อรับรู้เรื่องราวและข้อมูลต่าง ๆ จากการอ่าน ข้อมูลที่รับรู้มาอาจจดจำไว้หรือถ่ายทอดให้ผู้อื่นรับรู้อีกทอดหนึ่ง การถ่ายทอดอาจใช้วิธีการถ่ายทอดอย่างละเอียดถี่ถ้วนวิธีย่อ หรือวิธีสรุปก็ได้

ธนู ทดแทนคุณ (2552 : 224) กล่าวว่า ประเภทของการสรุปความ มี 2 ประเภทคือ

1. การสรุปความจากการฟัง การเขียนสรุปความจากการฟัง เช่น การฟังความรู้จากการอภิปราย การประชุม ข่าว และการอ่านข่าวประเภทต่างๆ เป็นเรื่องที่ผู้รับสารต้องมีสมาธิและมีความตั้งใจในการที่จะสามารถรับสาระสำคัญให้ได้เพราะการจับประเด็นของเรื่องเป็นสิ่งสำคัญมาก ในงานราชการหรือธุรกิจนั้นถ้าเรื่องที่เสนอมีความยาวมากหลายหน้า ผู้เสนอเรื่องมีหน้าที่ต้องย่อเรื่อง หรือสรุปความให้เพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนและรวดเร็ว

2. การสรุปความจากการอ่าน การสรุปความจากการอ่าน ไม่ว่าจะป็นร้อยกรองหรือร้อยแก้วก็ตาม ก่อนการเขียนนั้นต้องอ่านให้ละเอียด ก่อนเก็บใจความสำคัญตลอดจนแนวทางความคิด และทัศนคติของผู้เขียน เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการเขียนสรุปความ อาจทำบันทึกย่อเฉพาะประเด็นสำคัญ จดจำไว้ด้วยความเข้าใจ หรือขีดเส้นใต้ข้อความที่สำคัญแล้วจึงนำมาเรียบเรียงใหม่ด้วยภาษาของตนเอง โดยยังสามารถเก็บใจความสำคัญไว้ได้อย่างครบถ้วน

2.8.2 องค์ประกอบของการเขียนสรุปความ

Hodges and Laws (1967, อ้างใน พิพัฒน์ งอกเสมอ, 2539, หน้า 32) ได้กล่าวว่า การสรุปความนั้นมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

ความกะทัดรัด แม้ว่าจะไม่มีเกณฑ์ตายตัวว่าการย่อความต้องมีความยาวเท่าใด แต่โดยปกติแล้วการสรุปความมักมีความยาวไม่เกิน หนึ่งในสามของบทความที่จะย่อโดยมักจะไม่ใช่ตัวอย่างหรือคำอธิบาย นอกจากว่าตัวอย่างจะช่วยให้เห็นภาพชัดเจนขึ้น

ความตรงต่อเนื้อหา ไม่ว่าผู้สรุปความจะเห็นด้วยกับข้อความนั้นหรือไม่ก็ไม่สามารถจะใส่ความเห็นส่วนตัวลงไปได้เด็ดขาด สามารถเขียนได้เฉพาะความคิดเห็นที่มีอยู่ในบทความเท่านั้น

ความเป็นต้นฉบับ การสรุปความนั้นจะต้องเป็นคำพูดของผู้เขียนเองไม่สามารถลอกคำพูดมาจากบทความได้โดยเด็ดขาดถ้าจำเป็นจะต้องใส่ลงไปในเรื่องหมายคำพูด

2.8.3 ขั้นตอนในการสอนเขียนสรุปความ

การสอนเขียนสรุปความอาศัยวิธีการสอนเดียวกับการอ่านโดยการใช้โครงสร้างซึ่ง Bartlet, (1980 อ้างใน พิพัฒน์ งามเสมอ, 2539, หน้า 35) ว่ามีขั้นตอนการสอนดังนี้

1. สอนให้ผู้เรียนรู้จักรูปแบบโครงสร้างการนำเสนอแบบการบรรยาย (Description)
2. สอนให้ผู้เรียนรู้จักคำ หรือวลีที่เป็นตัวบ่งชี้ของรูปแบบการนำเสนอข้อมูล ประเภทบรรยาย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำมาใช้ได้อย่างเหมาะสม
3. ให้ผู้เรียนอ่านข้อความ แล้วบอกชนิดของรูปแบบการนำเสนอข้อมูลโดยบอกชื่อเรื่องใจความสำคัญ และรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน โดยทำเป็นผังความสัมพันธ์ของความหมายบนกระดาษที่ผู้สอนเตรียมไว้ให้
4. ให้ผู้เรียนฝึกทำผังความสัมพันธ์ของความหมายของรูปแบบการนำเสนอข้อมูลแบบบรรยายโดยผู้สอนทำหน้าที่คอยให้คำแนะนำ และช่วยให้เหตุผลประกอบ เพื่อช่วยผู้เรียนในการตัดสินใจ
5. จากผังความสัมพันธ์ของความหมายที่ได้ให้ผู้เรียนเขียนสรุปเนื้อเรื่องแล้วส่งให้ผู้สอนตรวจเพื่อดูความก้าวหน้า

2.8.4 หลักเกณฑ์ของการเขียนสรุปความ

Kintsch and Van Dijk (1978, อ้างใน ยุวดี ไปธายะ, 2546) เป็นผู้ที่สร้างกฎเกณฑ์เบื้องต้นเกี่ยวกับการเขียนสรุปความในยุคแรกๆ ต่อมาก็ได้มีผู้แก้ไข ปรับปรุง และเพิ่มเติมกฎนั้นแต่โดยทั่วไป ผู้เรียนจะต้องทำตามกระบวนการเหล่านี้

1. ตัดสิ่งที่ไม่สำคัญออก (Include no unnecessary detail) ในการเขียนสรุปใจความนั้นผู้เรียนต้องตัดข้อมูลที่ไม่สำคัญทิ้งไป
2. จัดรายละเอียดต่างๆ ไว้แต่หัวข้อเดียวกัน (Collapse lists) หากในบทความนั้นประกอบด้วย ตัวอย่าง รายละเอียดปลีกย่อย หรือการทดลอง ผู้เขียนต้องรวมรายละเอียดทั้งหมดให้เป็นหัวข้อเดียวกัน โดยยังคงแนวคิดของเรื่องนั้นๆ ไว้ ดังที่ Hare and Borchard (1984, อ้างใน ยุวดี ไปธายะ, 2546) ยกตัวอย่างไว้ว่า “If you saw a list like eyes, ears, neck, arms, and legs, you could say 'body parts.' Or, if you saw a list like ice skating, skiing, or sledding, you could say 'winter sports'” “หากคุณเห็นคำว่าตา หู คอ และขา คุณสามารถกล่าวได้ว่ามันเป็นคือส่วนต่างๆ ของร่างกาย หรือหากคุณเห็นคำว่าสเก็ตน้ำแข็ง สกี หรือเลื่อน คุณก็สามารถกล่าวได้ว่า มันคือกีฬาในฤดูหนาว”
3. ใช้ประโยคใจความหลัก (Use topic sentences) หากเรื่องที่อ่านมีใจความหลักที่ชัดเจน บ่งบอกถึงเรื่องราวทั้งย่อหน้าได้ ก็ให้ใช้ประโยคนั้นในการเขียนสรุปใจความ แต่หากประโยคใจความหลักไม่สามารถบ่งบอกอะไรได้ ผู้เขียนต้องใช้คำพูดของตนเองในการสรุปใจความ

4. บูรณาการข้อมูล (Integrate information) การเขียนสรุปใจความนั้นต้องใช้คำหรือวลีหลักๆ และมีความชัดเจนอยู่ในคำหรือวลีนั้นๆ และการเขียนสรุปใจความนั้นต้องใส่ความคิดของผู้เขียนลงไปด้วย และข้อมูลทั้งหมดจะต้องเรียบเรียงให้เป็นเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง

5. ชัดเกลา (Polish the summary) การเขียนสรุปนั้นเป็นกระบวนการแต่งเรื่องราว ดังนั้นจึงต้องมีการขัดเกลา แก้ไขให้เป็นการเรียบเรียงอย่างสมเหตุสมผล การคิดซ้ำๆ จะทำให้เราเติมใจความหลักที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์และแสดงความคิดได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

Brown, Campione, and Day (Cited in Harris & Sipay, 1990 p.616) ได้ระบุกฎในการสรุปใจความไว้ดังนี้

1. ตัดข้อมูลที่ไม่สำคัญทิ้งไป
2. ตัดข้อมูลที่สำคัญแต่ซ้ำซากและใช้ฟุ่มเฟือยออกไป
3. ใช้คำที่แทนความหมายของกลุ่มคำ เช่น Pets แทน cats, dogs, goldfish, etc.
4. ใช้คำที่ทำให้เห็นภาพชัดเจน
5. เลือกประโยคใจความสำคัญ
6. หากไม่มีประโยคใจความสำคัญให้แต่งขึ้นมา

K. Taylor 1984 (Cited in Harris & Sipay, 1990 p.616) ให้คำแนะนำในการเขียนสรุปความว่า

1. ผู้อ่านต้องอ่านอย่างละเอียด เพื่อให้เข้าใจโครงสร้างและเนื้อหาของเรื่อง
2. ตรวจสอบความเข้าใจเรื่องที่อ่าน
3. เขียนสรุปฉบับแรก
4. ตรวจสอบกับเนื้อเรื่องต้นฉบับ
5. แก้ไขสรุปใจความฉบับที่สอง
6. ตรวจสอบกับเนื้อเรื่องต้นฉบับอีกครั้งหนึ่ง

Gambrell, Krapinus, & Wilson, (1987, p.641 อ้างใน ยุวดี โปธายะ, 2546) เสนอขั้นตอนในการเขียนสรุปใจความดังนี้

1. ขั้นการให้ตัวอย่าง (Teacher Modeling Phase) ผู้สอนต้องอธิบายบอกลักษณะของการเขียนสรุปใจความที่ดีว่ามีลักษณะสั้น กระชับ มีใจความสำคัญและไม่มีรายละเอียดสนับสนุน ที่ไม่สำคัญสอนกลวิธีในการเขียนสรุปใจความเป็นขั้นตอนให้แก่ผู้เรียน โดยแนะนำให้จดส่วนสำคัญไว้ที่ขอบว่างและให้ผู้เรียนเขียนประโยคใจความสำคัญเอง

2. ขั้นการนำฝึก (Guided Practice Phase) ผู้สอนอาจให้อ่านเรื่องที่สรุปใจความแล้วสัก 2-3 บท แล้วให้ผู้เรียนแยกแยะว่าบทไหนดีที่สุด และอภิปรายเหตุผลว่าเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร

3. ขั้นฝึกด้วยตนเอง (Independent Practice Phase) ให้ผู้เรียนทำตามขั้นตอน การสรุปใจความด้วยตนเอง

2.8.5 การประเมินผลทักษะเขียน

การประเมินผลและเครื่องมือการประเมินผลการเขียนผู้สอนต้องเลือกใช้ให้ตรงกับจุดประสงค์ของการเขียนแต่ละประเภท ซึ่งมีนักการศึกษาได้ให้แนวคิดในการจัดและการประเมินผลทักษะการเขียนไว้ดังนี้

ดวงเดือน แสงชัย (2531 : 31) กล่าวว่าเนื้อหาที่จะใช้วัดผลการเขียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาควรเริ่มตั้งแต่การคัดลายมือ ความถูกต้องของวิธีการเขียนตัวอักษร การเขียนคำ การเขียนประโยค การใช้เครื่องหมายถูกต้อง การใช้อักษรตัวใหญ่ในที่ที่เหมาะสม การเขียนคำเต็มของตัวอักษร การจัดลำดับ คำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง การแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้ การเขียนประโยคจากรูปภาพ การแต่งบทสนทนาสั้นๆ ง่ายๆ การเขียนเรื่องสั้นเกี่ยวกับ เรื่องของตนเอง และ สิ่งที่อยู่ใกล้ตัว การเขียนตามคำบอกเป็น คำๆ เป็นประโยค การตอบคำถาม และการเติมคำที่ขาดหายไปประโยค และในเรื่องราวที่กำหนดให้ได้

โคภิษฐ์ อุดม (2545) ได้กล่าวถึงหลักการประเมินการเขียนสรุปใจความโดยมีรายละเอียดประกอบดังนี้ คือ ใจความสำคัญและใจความสนับสนุนสำคัญ การไม่กล่าวซ้ำ การแต่งประโยคใหม่ และความถูกต้องด้านภาษาและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งจากหลักการเขียนสรุปใจความดังกล่าว ได้นำมาเป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนการเขียนสรุปใจความ ประกอบด้วย ระดับคุณภาพที่มีคะแนนตั้งแต่ 0-4

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือการตรวจให้คะแนนความสามารถในการเขียนสรุปใจความของ ศรีณย์ จันทร์ทะเล (2548) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนสรุปความและความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยการเรียนแบบ CIRC และได้ใช้เกณฑ์ ของ โคภิษฐ์ อุดม (2545) ซึ่งพัฒนามาจากงานวิจัยของ Rinchart et al. (1986) โดยเป็นเครื่องมือในการให้คะแนนความสามารถในการเขียนสรุปใจความแบบรูบริก (Rubrics Score) ประกอบด้วยเกณฑ์การประเมินและระดับคุณภาพดังนี้

เกณฑ์ 1 ด้านใจความสำคัญ ประกอบด้วยคะแนนคุณภาพ 5 ระดับคือ

- 4 มีใจความสำคัญครบถ้วนสมบูรณ์
- 3 มีใจความสำคัญครบถ้วนเกือบสมบูรณ์
- 2 มีใจความสำคัญแต่ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์
- 1 มีใจความสำคัญน้อยมาก
- 0 ไม่มีใจความสำคัญเลย

เกณฑ์ 2 ด้านใจความสนับสนุน ประกอบด้วยคะแนนคุณภาพ 5 ระดับคือ

- 4 มีใจความสนับสนุนสำคัญสอดคล้องกับใจความสำคัญและไม่มีรายละเอียดที่ไม่สำคัญ
- 3 มีใจความสนับสนุนสำคัญสอดคล้องกับใจความสำคัญแต่มีรายละเอียดที่ไม่สำคัญ
- 2 มีใจความสนับสนุนที่ไม่ค่อยสำคัญหรือเป็นรายละเอียดบ้างแต่สอดคล้องกับใจความสำคัญ
- 1 มีใจความสนับสนุนที่ไม่ค่อยสำคัญและไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญ
- 0 ไม่มีใจความสนับสนุนสำคัญแต่มีรายละเอียดที่ไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญ

เกณฑ์ 3 ด้านความซ้ำซ้อนของข้อมูล ประกอบด้วยคะแนนคุณภาพ 5 ระดับคือ

- 4 ไม่มีประโยคหรือข้อมูลที่มีความหมายซ้ำซ้อน
- 3 ไม่มีประโยคหรือข้อมูลที่มีความหมายซ้ำซ้อนหรือมีน้อยมาก
- 2 มีประโยคหรือข้อมูลที่มีความหมายซ้ำซ้อนอยู่บ้าง
- 1 มีประโยคหรือข้อมูลที่มีความหมายซ้ำซ้อนอยู่ค่อนข้างมาก
- 0 มีประโยคหรือข้อมูลที่มีความหมายซ้ำซ้อนมากมาย

เกณฑ์ 4 ด้านการแต่งประโยคใหม่ ประกอบด้วยคะแนนคุณภาพ 5 ระดับคือ

- 4 แต่งประโยคขึ้นเองทั้งหมดโดยที่มีความหมายถูกต้อง ไม่มีประโยคที่ลอกมาจาก
- 3 แต่งประโยคขึ้นเองทั้งหมดโดยที่มีความหมายถูกต้อง มีประโยคที่ลอกมาจากบท
- 2 แต่งประโยคขึ้นเองบ้าง แต่ความหมายไม่ค่อยสมบูรณ์ หรือไม่ได้ลอกจากบทอ่าน
- 1 แต่งประโยคขึ้นเองบ้าง แต่ความหมายไม่สมบูรณ์ มีประโยคที่ลอกมาจากบทอ่าน
- 0 เขียนประโยคคล้ายกันวกไปวกมาไม่มีประโยคที่แต่งขึ้นเองเลย หรือลอกประโยค

บทอ่านเลย

อ่านบ้าง

ทั้งหมด

มาก

จาก

บทอ่านทั้งหมด

เกณฑ์ 5 ด้านความถูกต้องตามหลักภาษาและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ประกอบด้วย

คะแนน

คุณภาพ 5 ระดับคือ

- 4 ประโยคที่แต่งถูกต้องตามหลักภาษา มีความบกพร่องน้อยมาก เช่น การใช้ Tense การใช้
คำหน้าที่ต่างๆในประโยคถูกต้อง หรือผิดน้อยมาก การใช้เครื่องหมายวรรคตอน
ถูกต้อง
หรือบกพร่องน้อยมาก
- 3 ประโยคที่แต่งถูกต้องตามหลักภาษา มีความบกพร่องบ้าง เช่น การใช้ Tense การใช้คำ
ใช้คำ
หน้าที่ต่างๆในประโยคและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนบกพร่องน้อยมาก
- 2 ประโยคที่แต่งไม่ค่อยถูกต้องตามหลัก ภาษา บกพร่องการใช้ Tense หรือหน้าที่ของ
คำต่างๆใน
ประโยค แต่พอสื่อความหมายได้บ้าง การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆบกพร่อง
บ้าง
- 1 ประโยคที่แต่งไม่ถูกต้องตามหลักภาษา แต่สามารถสื่อความได้บ้าง การใช้หน้าที่
ของคำใน
ประโยค และ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆบกพร่องมาก
- 0 ประโยคที่แต่งไม่ถูกต้องตามหลักภาษา และไม่สามารถสื่อความได้ ไม่มีการใช้
เครื่องหมายวรรคตอนที่ถูกต้อง

3. ทักษะในศตวรรษที่ 21

ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 เป็นทักษะที่มีความสำคัญในการดำรงชีวิตและทำงานในระบบสังคม และเศรษฐกิจ ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะในศตวรรษที่ 21 ไว้ดังนี้

วิจารณ์ พานิช (2555 :11) ได้กล่าวถึงความสำคัญโดยสรุปไว้ว่า การศึกษาในศตวรรษที่ 21 เป็นการเตรียมคนไปเผชิญการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว รุนแรง พลิกผัน และคาดไม่ถึง คนยุคใหม่จึงต้องมีทักษะที่สูงในการเรียนรู้และปรับตัว ครูเพื่อศิษย์ต้องพัฒนาตนเองให้มีทักษะของการเรียนรู้ด้วย และในขณะเดียวกันต้องมีทักษะในการทำหน้าที่ครูในศตวรรษที่ 21 ซึ่งไม่เหมือนการทำหน้าที่ครูในศตวรรษที่ 20 หรือ 19

สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ (2556:13) ได้กล่าวถึงความสำคัญโดยสรุปไว้ว่า วรรณกรรมด้านการศึกษาร่วมสมัยชี้ไปในทิศทางเดียวกันว่า ทักษะและความรู้ที่ จำเป็นต่อการเป็นพลเมืองและการทำงานในศตวรรษที่ 21 นั้นค่อนข้างแตกต่างจากศตวรรษที่ 20 บางทักษะแม้จะมีลักษณะถาวร กล่าวคือ มีความสำคัญมาในทุกยุคทุกสมัย ไม่ใช่เฉพาะในศตวรรษที่ 21 เช่น ทักษะ 4C คือความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) การคิดอย่างมีวิจาร์ณญาณ (Critical Thinking) การสื่อสาร (Communication) และการทำงานเป็นทีม (Collaboration) แต่ทักษะเหล่านี้มีลักษณะเปลี่ยนไปใน

โลกยุคดิจิทัล รวมถึงทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้นจนกลายเป็น สิ่งที่ “ต้อง” มีมากกว่า “น่าจะ” มี ขณะที่บางทักษะถือ เป็นทักษะชุดใหม่ที่จำเป็นในบริบทของศตวรรษใหม่ เช่น ทักษะด้านสารสนเทศ และการสื่อสาร (Information and Communication Technologies-ICTs) ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อ รูปแบบความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ การเมืองสังคม และวัฒนธรรมอย่างรอบด้าน ซึ่งสามารถสรุปว่า เหตุผล 3 ประการ ว่าเหตุใดทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 จึงจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตในศตวรรษใหม่ นั่นคือ รูปแบบเศรษฐกิจที่เปลี่ยนไป การพึ่งพาอาศัยในระดับโลกที่เพิ่มมากขึ้นและภูมิทัศน์ในการเรียนรู้ที่เปลี่ยนไป

Kay K (2012:อ้างถึงใน วรพจน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง และอชิป จิตฤกษ์,2556:40-43) ได้กล่าวถึงความสำคัญโดยสรุปไว้ว่า ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 จะช่วยเตรียมความพร้อมให้นักเรียนรู้จักคิด เรียนรู้ ทำงาน แก้ปัญหา สื่อสารและร่วมมือทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพไปตลอดชีวิต ซึ่งมีเหตุผลอยู่สามประการด้วยกันคือ ประการแรก ทักษะเหล่านี้ไม่ได้ถูกบรรจุในหลักสูตร หรือถูกประเมินเลย บางคนอาจจะเกิดทักษะนี้โดยบังเอิญจากชีวิตประจำวันหรือประสบการณ์ในการทำงาน ประการที่สอง ทักษะเหล่านี้มีความสำคัญต่อนักเรียนทุกคน องค์กรมีการปรับโครงสร้างการบริหารให้เป็นแนวราบ เพิ่มการใช้เทคโนโลยี สร้างระบบงานที่ยืดหยุ่นและกระจายความรับผิดชอบให้พนักงานระดับปฏิบัติการมากขึ้น ประการที่สาม สำหรับผู้ที่เริ่มทำงานใหม่ๆก็ถูกคาดหวังว่าจะสามารถใช้ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 อธิบายทักษะหลายอย่างที่เป็นของใหม่ ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม ความยืดหยุ่นและความสามารถในการปรับตัว ความเป็นผู้นำและการเรียนรู้ข้ามวัฒนธรรม

วารงคณา ทองนพคุณ (2556:8-9) ได้กล่าวถึงความสำคัญโดยสรุปไว้ว่า การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 เป็นการกำหนดแนวทางยุทธศาสตร์ในการจัดการเรียนรู้โดยร่วมกันสร้างรูปแบบและแนวปฏิบัติในการเสริมสร้างประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยเน้นที่องค์ความรู้ ทักษะ เพื่อใช้ในการดำรงชีวิตในสังคมแห่งความเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน โดยจะอ้างถึงรูปแบบ (Model) ที่พัฒนามาจากเครือข่ายองค์ความร่วมมือเพื่อทักษะแห่งการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (Partnership For 21st Century Skills) ที่มีชื่อย่อว่า เครือข่าย P21

นันทวัน จันทร์กลิ่น (2557:20) ได้กล่าวถึงความสำคัญโดยสรุปไว้ว่า การกำหนดความสำคัญและแนวทางในการพัฒนาการจัดการศึกษาที่เปลี่ยนแปลงไปตามความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การจัดการศึกษาทุกระดับเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง จึงจำเป็นต้องบูรณาการทั้งด้านศาสตร์ต่างๆ และบูรณาการการเรียนในห้องเรียนและชีวิตจริง ทักษะในศตวรรษที่ 21 ที่ทุกคนต้องเรียนรู้ตั้งแต่ชั้นอนุบาลไปจนถึงมหาวิทยาลัยและตลอดชีวิต คือ 3R X 7C ซึ่ง 3R ได้แก่ Reading (อ่านออก) (W)Riting (เขียนได้) (A)Rithmetics (คิดเลขเป็น) ส่วน 7C ได้แก่

1) Critical thinking & problem solving (ทักษะด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และทักษะในการแก้ปัญหา)

2) Creativity & innovation (ทักษะด้านการสร้างสรรค์ และนวัตกรรม)

3) Cross-cultural understanding (ทักษะด้านความเข้าใจต่างวัฒนธรรมต่างกระบวนทัศน์)

4) Collaboration, teamwork & leadership (ทักษะด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีม

และ

ภาวะผู้นำ)

5) Communications, information & media literacy (ทักษะด้านการสื่อสาร สารสนเทศ และรู้เท่าทันสื่อ)

6) Computing & ICT literacy (ทักษะด้านคอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร)

7) Career & learning skills (ทักษะอาชีพ และทักษะการเรียนรู้)

วิจารณ์ พานิช (2555:16-18) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ว่าการศึกษาในศตวรรษที่ 21 เป็นการเตรียมคนไปเผชิญความเปลี่ยนแปลง “ครูเพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21 ” ครูต้องพัฒนาตนเองให้มีทักษะของการเรียนรู้ดังนี้

1. สารวิชาหลัก (Core Subjects) ประกอบด้วย

1.1) ภาษาอังกฤษ การอ่านหรือศิลปะการใช้ภาษา

1.2) ภาษาสำคัญของโลก

1.3) ศิลปะ

1.4) คณิตศาสตร์

1.5) การปกครองและหน้าที่พลเมือง

1.6) เศรษฐศาสตร์

1.7) วิทยาศาสตร์

1.8) ประวัติศาสตร์

โดยวิชาแกนหลักนี้จะนำมาสู่การกำหนดเป็นกรอบแนวคิดและยุทธศาสตร์สำคัญต่อการจัดการเรียนรู้ในเนื้อหาเชิงสหวิทยาการ (Interdisciplinary) หรือหัวข้อสำหรับศตวรรษที่ 21 โดยการส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหาวิชาแกนหลัก และสอดแทรกทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 เข้าไปในทุกวิชาแกนหลัก

2. ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ได้แก่ 1) ความรู้เกี่ยวกับโลก 2) ความรู้เกี่ยวกับการเงิน เศรษฐศาสตร์ ธุรกิจ และการเป็นผู้ประกอบการ 3) ความรู้ด้านการเป็นพลเมืองที่ดี 4) ความรู้ด้านสุขภาพ และ 5) ความรู้ด้านสิ่งแวดล้อม

3. ทักษะด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม จะเป็นตัวกำหนดความพร้อมเพื่อเข้าสู่โลกการทำงานที่มีความซับซ้อนมากขึ้นในปัจจุบัน ได้แก่ 1) ความริเริ่มสร้างสรรค์และนวัตกรรม 2) การคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหา 3) การสื่อสารและการร่วมมือ

4. ทักษะด้านสารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี เนื่องด้วยในปัจจุบันมีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านทางสื่อและเทคโนโลยีมากมาย ดังนี้ 1) ความรู้ด้านสารสนเทศ 2) ความรู้เกี่ยวกับสื่อ และ 3) ความรู้ด้านเทคโนโลยี

5. ทักษะด้านชีวิตและอาชีพ ในการดำรงชีวิตและทำงานในยุคปัจจุบันให้ประสบความสำเร็จดังต่อไปนี้ 1) ความยืดหยุ่นและการปรับตัว 2) การริเริ่มสร้างสรรค์และเป็นตัวของตัวเอง 3) ทักษะสังคมและสังคมข้ามวัฒนธรรม 4) การเป็นผู้สร้างหรือผู้ผลิตและความรับผิดชอบเชื่อถือได้ และ 5) ภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ

6. ระบบสนับสนุนการศึกษาของศตวรรษที่ 21 ได้แก่ 1) มาตรฐานและการประเมินของศตวรรษที่ 21 2) หลักสูตรและการสอนของศตวรรษที่ 21 3) การพัฒนาทางวิชาชีพของศตวรรษที่ 21 และ 4) สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ของศตวรรษที่ 21

สรุปได้ว่าสาระวิชาหลัก(Core Subjects) เป็นสาระแรกที่เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำไปสู่การกำหนดเป็นกรอบแนวคิดและยุทธศาสตร์ สำคัญต่อการจัดการเรียนรู้ในเนื้อหาเชิงสหวิทยาการ (Interdisciplinary) หรือหัวข้อสำหรับศตวรรษที่ 21 โดยการส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหาวิชาแกนหลัก และสอดแทรกทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 เข้าไปในทุกวิชาแกนหลัก คือ สาระด้านภาษาโดยเน้นไปที่ Reading (อ่านออก) และ Writing (เขียนได้) เป็นสำคัญ ดังนั้นการเตรียมครูให้มีความพร้อมที่จะเป็นครูในศตวรรษที่ 21 ทักษะแรกที่ต้องพัฒนาให้กับนักศึกษาคือทักษะการอ่านออกและเขียนได้ ให้สามารถใช้ได้เป็นอย่างดีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบ CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) เป็นเทคนิคที่ออกแบบมาเพื่อฝึกทักษะการจัดการเรียนรู้ภาษาทั้งด้านทักษะการอ่านและทักษะการเขียนไปพร้อมกัน

4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC

4.1 เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC

Robert J. Stevens Nancy A. Madden Robert E. Slavin และ Anna Marie Farnish (1987 อ้างอิงใน วรพรรณ สิทธิเลิศ ,2537) ซึ่งเป็นนักวิจัยทางการศึกษาจากศูนย์การวิจัยประสิทธิภาพทางการเรียนของผู้เรียนที่มีปัญหาทางด้านวิชาการ แห่งมหาวิทยาลัย จอห์นส์ ฮอปกินส์ (The Johns Hopkins University) ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นผู้พัฒนาเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของ

การเรียนรู้แบบสหการ (Cooperative Learning) ประเภทการเรียนรู้แบบทีมกล่าวคือ CIRC เป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะ การอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความเข้าใจในการอ่านออกมาในรูปของการเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่านตามความคิดเห็นของตนเองแบบการเล่าเรื่อง นอกจากนี้ CIRC ยังเป็นใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มสัมพันธ์เป็นสื่อในการพัฒนาการอ่านได้อย่างกว้างขวาง โดยผู้สอนจะแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูง 2 คน และผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ 2 คน ผู้สอนจะจัดผู้เรียนในแต่ละกลุ่มเป็นคู่ ระหว่างผู้เรียนเก่ง และผู้เรียนอ่อนช่วยกันทำกิจกรรมการอ่านที่ผู้สอนมอบหมายหลังจากที่ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาเรียบร้อยแล้ว และในช่วงสุดท้ายของการเรียน ผู้เรียนในกลุ่มทั้งหมดจะกลับเข้ามาทำงานช่วยกันตรวจแก้ไขงานของกันและกันอีกครั้งหนึ่ง หลังจากการเรียนรู้จบบทเรียนแต่ละบทแล้ว จะมีการทดสอบเป็นรายบุคคล คะแนนที่ได้จากการทดสอบกับคะแนนที่ได้จากการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม จะนำมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่มเพื่อสร้างความตระหนักให้กับผู้เรียนในความสำเร็จของการเรียนรู้ร่วมกัน จะเห็นได้ว่า CIRC เป็นการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเก่งได้ช่วยเหลือผู้เรียนอ่อน ทำให้ผู้เรียนทั้ง 2 ระดับความสามารถได้มีปฏิสัมพันธ์กัน เห็นอกเห็นใจกัน ได้เรียนรู้ปัญหาและรู้จักแก้ไขปัญหาาร่วมกัน รับผิดชอบงานร่วมกัน โดยเห็นแก่ผลประโยชน์และความสำเร็จของสมาชิกในกลุ่มทุกคน

Johnson & Johnson (1987) ได้กล่าวถึงการจัดรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มว่าวิธีดังกล่าวย่อมนำมาซึ่งความสำเร็จแก่ผู้เรียนทั้งนี้เพราะ

1. เป็นการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อน (Peer Teaching) เป็นการสอนแบบตัวต่อตัว ทำให้ผู้เรียนสนใจและเอาใจใส่ในบทเรียนมากขึ้น
2. ผู้สอนนำเอาคะแนนที่ได้จากการทดสอบเป็นรายบุคคลของสมาชิกในกลุ่มมาเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่มทำให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มพยายามช่วยเหลือกัน เพื่อให้กลุ่มของตัวเองได้รับคะแนนสูงขึ้น
3. ผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพ
4. ผู้เรียนทุกคนได้ฝึกทักษะทางสังคม และการมีเพื่อนร่วมงานช่วยทำให้เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกัน ซึ่งผู้เรียนสามารถจะนำไปใช้ในชีวิตการทำงานที่แท้จริงได้
5. ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนดีจะเกิดความรู้สึกภูมิใจว่าตนเอง มีส่วนช่วยเหลือเพื่อน มีส่วนช่วยเหลือสังคมในชั้นเรียน
6. การเรียนแบบแบ่งกลุ่มให้ผู้เรียน ได้ช่วยเหลือกันจะทำให้ผู้เรียนกล้าที่จะตอบและกล้าแสดงออก เพราะถ้าตอบผิดก็ถือว่าผิดทั้งกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่ามีส่วนร่วมรับผิดชอบร่วมกันเกิดความผูกพันกันและไม่อายเมื่อตอบผิด

ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึง CIRC จะเห็นได้ว่าเป็นเทคนิควิธีการที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านไปพร้อมๆ กับเน้นการเรียนรู้เป็นกลุ่มไปด้วยกัน และเห็นได้ชัดเจนว่าเป็นการเรียนรู้ที่คำนึงถึงผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งน่าจะก่อให้เกิดบรรยากาศในการเรียนที่ดี เพราะผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนเป็นกลุ่มและเป็นคู่ ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง ได้ช่วยเหลือผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านดีขึ้น เพราะผู้เรียนที่เรียนเก่งมักจะเข้าใจคำสอนของผู้สอนและรับรู้ได้ดีกว่าผู้เรียนที่เรียนอ่อนและผู้เรียนเก่งที่อธิบายบทเรียนให้เพื่อนฟังนั้นจะเข้าใจได้ดีขึ้น (Johnson & Johnson, 1987) ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการเรียนในการแสดงออก ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนตลอดจนเพื่อนร่วมงานและผู้สอน บรรยากาศในชั้นเรียนดังกล่าวน่าจะเหมาะสมกับการสอนอ่านภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนมากขึ้นด้วย

4.2 องค์ประกอบของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC

เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC ผู้เรียนจะได้ทำกิจกรรมต่างๆ เป็นทีมตามระดับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษในรูปแบบการสอนที่ครบวงจร โดยมีองค์ประกอบใหญ่ (Stevens et al., 1987) ดังต่อไปนี้ คือ

1. ทีมการเรียนรู้ (Team Study) ผู้สอนจะเป็นผู้จัดผู้เรียนเข้าเป็นกลุ่มอ่าน (Reading Groups) กลุ่มละ 2 คน ตามระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ การจัดกลุ่มอ่านผู้สอน ควรจะให้ลงตัวเป็นคู่ระหว่างผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูง และต่ำ แต่ถ้าจำนวนผู้เรียนไม่ลงตัวเป็นคู่ก็สามารถจัดกลุ่มอ่านกลุ่มละ 3 คนก็ได้ หลังจากที่ผู้สอนจัดผู้เรียนเข้าเป็นกลุ่มอ่านเรียบร้อยแล้ว ผู้สอนจะจัดผู้เรียนกลุ่มอ่านเข้าเป็นทีม (Teams) ในแต่ละทีมประกอบด้วย สมาชิกจากกลุ่มอ่าน 2 กลุ่ม รวมกันเป็น 4 คน ประกอบด้วยผู้ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูง 2 คน และต่ำ 2 คน สมาชิกในแต่ละทีมจะจับคู่ช่วยกันทำกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดให้จนครบ ความสำเร็จของแต่ละทีมขึ้นอยู่กับความร่วมมือและความสามารถของสมาชิกในกลุ่ม ทีมไหนทำคะแนนได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดก็จะได้รับเกียรติบัตรชมเชยเป็นรางวัลทุกๆ สัปดาห์

2. กิจกรรมที่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Story Related Activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดให้ผู้เรียนทำหลังจากที่ผู้สอนได้นำเสนอบทเรียนไปแล้ว กิจกรรมดังกล่าวได้แก่

2.1 กิจกรรมการฝึกเกี่ยวกับคำศัพท์ ผู้เรียนจะต้องฝึก

- 2.1.1 การหาความหมายของคำ (Word Meaning Practice) ผู้สอนจะแจกใบงานที่มีรายการคำศัพท์ยากหรือศัพท์ใหม่ที่ยังไม่เคยเรียนมาก่อนให้ผู้เรียนทุกคน ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มจะอภิปราย และหาความหมายของคำศัพท์ในพจนานุกรม รวมทั้งสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ผู้สอนกำหนดให้ ประโยคที่สร้างจะต้องสื่อความหมาย เช่น ผู้สอนให้หาความหมายและสร้างประโยคของคำว่า

“an octopus” ผู้เรียนอาจจะเขียนว่า

“An octopus grabbed the swimmer with its eight long legs.”

ไม่ใช่ “I have an octopus”

2.1.2 การอ่านออกเสียงคำ (Word Out Loud Practice) ผู้สอนจะแจกใบงานที่มีรายการคำศัพท์ใหม่และศัพท์ยากให้ผู้เรียนทุกคน ผู้เรียนจะต้องฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ให้ได้ถูกต้องโดยไม่ติดขัดกับคู่ของตน หรือจะอ่านกับเพื่อนร่วมทีมก็ได้

2.1.3 การสะกดคำ (Spelling) การฝึกสะกดคำผู้เรียนอาจจะฝึกกับเพื่อนหรือเป็นคู่หรือจะฝึกกันเป็นทีมก็ได้ โดยให้คนหนึ่งเป็นคนอ่านหรือบอกคำ เพื่อนร่วมทีมหรือคู่ของตนจะเขียนคำศัพท์ตามที่เพื่อนบอก แล้วเปลี่ยนกันตรวจหรือถ้าผู้สอนต้องการความรวดเร็ว ผู้สอนอาจจะเป็นคนบอก แล้วให้ผู้เรียนเขียนสะกดคำเสร็จแล้วเปลี่ยนกันตรวจแก้ไขกิจกรรมในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถจะฝึกได้จนกระทั่งเขียนไม่ผิดเลย

2.2 การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจโดยตรง (Direct Instruction in Reading Comprehension) ผู้สอนจะเป็นผู้สอนวิธีการอ่านเพื่อความเข้าใจให้แก่ผู้เรียนในชั้นนำเสนอบทเรียนเพื่อแนะให้ผู้เรียนสามารถอ่านหาใจความสำคัญ (Main Ideas) เข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล (Understanding Casual Relations) และการอ้างอิงจากเรื่องที่อ่าน (Inferences)

2.3 การอ่านเป็นคู่ (Partner Reading) ผู้เรียนจะต้องอ่านเรื่องในใจก่อนแล้วจึงฝึกอ่านออกเสียงกับคู่ของตนหรือกับเพื่อนร่วมทีม โดยเปลี่ยนกันอ่านคนละย่อหน้าให้คู่หรือเพื่อนร่วมทีมฟัง ถ้าใครอ่านผิดก็ช่วยกันแก้ไขให้อ่านออกเสียงให้ถูกต้อง ในขณะที่ผู้เรียนเปลี่ยนกันอ่านผู้สอนก็คอยเดินสังเกตการณ์ และคอยฟังว่าผู้เรียนอ่านถูกต้องหรือไม่

2.4 การเล่าเรื่อง (Story Retelling) หลังจากที่คุณเรียนอ่านเรื่องจบ ผู้เรียนต้องช่วยกันเล่าสรุปความสำคัญและลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่อ่าน โดยใช้คำถามนำเพื่อแสดงความเข้าใจในการอ่าน

2.5 การค้นหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน (Treasure Hunt) ในระหว่างที่ผู้เรียนอ่านเรื่องผู้เรียนจะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านไปด้วย

2.6 การเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Story Grammar and Story Related Writing) เมื่อผู้เรียนอ่านเรื่อง ซึ่งเป็นโครงสร้างข้อเขียน (Story Grammar) ที่มีองค์ประกอบของเรื่องอันได้แก่ ฉาก ตัวละคร สถานที่ และเวลา แนวเรื่องซึ่งประกอบด้วยเหตุการณ์ที่เป็นเหตุให้เรื่องดำเนินไป และเป้าหมายของตัวละคร โครงเรื่องซึ่งประกอบด้วยจำนวนตอนว่าเป็นเรื่องตอนเดียวหรือมากกว่าหนึ่งตอน ซึ่งจะอธิบายว่าตัวละครมีเป้าหมายย่อยอะไร กระทำอะไรบ้าง และมีผลจากการกระทำดังกล่าวอย่างไรบ้าง และสุดท้ายคือการแก้ไขปัญหาวว่า ตัวละครบรรลุเป้าหมายหรือไม่ และ

เรื่องจบแบบใดหลังจากอ่านจบแล้ว ผู้เรียนก็จะเขียนเรียงความเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่คุณสอนให้อ่านตามแนวความคิดของตน ซึ่งตอนจบอาจจะไม่เหมือนกับเรื่องที่คุณอ่าน ก็ได้

2.7 การตรวจงานโดยผู้ร่วมทีม (Partner Checking) หลังจากที่คุณเรียนทุกคนทำกิจกรรมในข้อ 2 ครบหมดแล้วคู่ของคุณจะเป็นผู้บันทึกลงในแบบฟอร์มการทำงาน (Student-Assignment Form) เพื่อเป็นการตรวจสอบความรับผิดชอบต่องานที่คุณสอนมอบหมาย

3. การอ่านด้วยตนเอง (Independent Reading) หากผู้เรียนต้องการฝึกการอ่านเพิ่มเติมด้วยตนเองก็สามารถทำได้นอกห้องเรียน หรือผู้สอนผู้สอนอาจจะมอบหมายให้ผู้เรียนไปอ่านเป็นการบ้านตอนเย็นทุกวันๆ ละ 20 นาที โดยเลือกอ่านหนังสือหรือเรื่องที่คุณเองชอบ แล้วเขียนรายงานส่งผู้สอนผู้สอนทุกๆ 2 สัปดาห์ โดยมีลายเซ็นรับรองจากผู้ปกครอง

4. การทดสอบ (Testing) ผู้เรียนจะต้องทดสอบความเข้าใจในเรื่องที่คุณอ่านสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่คุณสอนให้สะกดคำศัพท์ และอ่านออกเสียงคำศัพท์ในตอนท้ายคาบที่ 2 หรือ 3 หรือเมื่อเรียนจบแต่ละบทเรียน ผู้เรียนจะต้องสอบเป็นรายบุคคลไม่มีการช่วยเหลือกัน คะแนนที่แต่ละบุคคลได้จะนำมารวมกับคะแนน การเขียนเรียงความจากเรื่องที่คุณอ่าน คะแนนทั้งหมดที่ได้นำมารวมกันเฉลี่ยเป็นคะแนนของทีม

5. การตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม (Team Recognition) เมื่อผู้สอนคิดคำนวณคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนและแต่ละกลุ่มเสร็จแล้ว ควรจะให้รางวัล เกียรติบัตร หรือคำชมแก่กลุ่มที่ทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพื่อเป็นการชี้ให้ผู้เรียนได้เห็นความสำคัญและคุณค่าของความสำเร็จของกลุ่ม และผู้สอนควรจะให้กำลังใจผู้เรียนทราบคะแนนในคาบเรียนต่อไป พร้อมกับมอบเกียรติบัตรหรือรางวัลชมเชยไปพร้อมๆ กัน สิ่งที่คุณเรียนจะต้องคำนึงถึงในการเรียนแบบ CIRC มี 3 ประการ เช่นเดียวกันกับวิธีสอนแบบอื่นๆ ในการเรียนรู้แบบสหการประเภทกลุ่มแข่งขัน คือ

5.1 รางวัลของกลุ่ม (Team Rewards) ซึ่งได้แก่ เกียรติบัตรที่คุณสอนมอบให้ผู้เรียนและกลุ่มเมื่อทำคะแนนเฉลี่ยในการทดสอบแต่ละบทรวมกับคะแนนการเขียนเรียงความได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5.2 โอกาสความสำเร็จที่เท่าเทียมกัน (Equal Opportunities for Success) หมายถึง การที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จเท่าเทียมกัน เพราะทุกคนต้องช่วยกันทำงาน ผลที่ได้จึงมีค่าและเท่าเทียมกัน

5.3 ความรับผิดชอบเป็นรายบุคคล (Individual Accountability) ได้แก่ ความสำเร็จของแต่ละทีม ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถในการที่สมาชิกในทีมเข้าใจเนื้อเรื่องที่คุณสอนให้อ่านได้เพียงใด ด้วยเหตุนี้สมาชิกทุกคนจะต้องทำแบบทดสอบด้วยตนเอง แล้วจึงนำคะแนนมารวมกันและเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม

4.3 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC สรุปลงขั้นตอนที่สำคัญได้ 2 ขั้นตอน คือ การเตรียมการสอน (Teaching Preparation) และกิจกรรมการเรียนการสอน (Teaching Activities) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (Stevens, et al., 1989, pp.1-35 อ้างอิงใน วรพรรณ สิทธิเลิศ ,2537)

4.3.1. การเตรียมการสอน

สิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงในขั้นเตรียมการเรียนแบบ CIRC มีอยู่ 4 ประการ คือ

1. การเตรียมเนื้อหา เนื้อหาที่ใช้สอนเป็นแบบโครงสร้างข้อเขียนที่จัดเป็นชุดๆ ตามระดับความสามารถของผู้เรียน ทีมมหาวิทยาลัยจอห์นส์ ฮอปกินส์ เป็นผู้สร้างขึ้นเอง หรือผู้สอนสามารถที่จะเลือกเนื้อหาที่ใช้สอนประเภทเดียวกัน เช่น เรื่องที่เป็นตอนเดียวจบ หรือมากกว่าหนึ่งตอน ซึ่งจะอธิบายถึงฉาก ตัวละคร สถานที่ เวลา ที่มีเหตุการณ์ดำเนินไป อธิบายเป้าหมายของตัวละคร การกระทำ และผลจากการกระทำเป็นอย่างไรบ้าง และเรื่องจบลงแบบใด หรืออาจจะใช้เรื่องที่ไม่สมบูรณ์แล้วให้ผู้เรียนคาดการณ์ว่าส่วนที่ไม่สมบูรณ์นั้นควรเป็นอะไร เช่น ผู้เรียนอ่านเรื่องที่ไม่มีตอนจบ แล้วคาดว่าเหตุการณ์ควรจะจบลงอย่างไร เป็นต้น

2. การจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม (Assigning Students to Teams) ผู้สอนเป็นผู้จัดกลุ่มผู้เรียนเข้าเป็นกลุ่มอ่าน (Reading Groups) ก่อน กลุ่มละ 2 คน โดยจัดให้ผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจับคู่กับผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ แล้วจัดผู้เรียนกลุ่มอ่านเข้าเป็นทีม ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากกลุ่มอ่าน 2 กลุ่ม คือ ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูง 2 คน และต่ำ 2 คน ผู้สอนควรเป็นผู้จัดการแบ่งกลุ่มเอง เพื่อขจัดปัญหาผู้เรียนที่ชอบพ้อและสนิทสนมกันมารวมกลุ่มกัน และผู้สอนจะต้องคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเรียนเป็นกลุ่ม ความร่วมมือกันของสมาชิกในกลุ่มทุกคนไม่เฉพาะแต่คู่ของตนเท่านั้น ผู้สอนอาจจะจัดกลุ่มใหม่เมื่อเรียนครบ 4-6 สัปดาห์

3. การจัดทำใบคะแนนของทีม (Team Score Sheet) เป็นแบบบันทึกคะแนนรายบุคคลของผู้เรียนแต่ละทีมประกอบด้วย รายชื่อสมาชิกในทีมและตารางคะแนนทดสอบเมื่อจบแต่ละบทเรียน เช่น ความเข้าใจในการอ่าน, อ่านออกเสียงคำศัพท์, หาความหมายของคำ, การสอบสะกดคำ และการเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เป็นต้น ผู้สอนจะอธิบายการได้มาซึ่งคะแนนแต่ละอย่าง ทีมที่ทำคะแนนได้ถึง 90 คะแนนขึ้นไป จะได้รับเกียรติบัตร "Super team" ทีมที่ได้คะแนน 80-89 จะได้รับเกียรติบัตร "Great team" และทีมที่ได้คะแนน 70-79 จะได้รับเกียรติบัตร "Good team" ผู้สอนควรอธิบายเกณฑ์การให้คะแนนและให้ผู้เรียนเป็นผู้กรอกรายชื่อสมาชิกในทีมเอง

4. การจัดทำแบบฟอร์มบันทึกการทำงานที่ได้รับมอบหมาย (Assignment Record Form) ในแบบฟอร์มจะมีชื่อผู้เรียน วันที่ที่เรียน และตารางกิจกรรมที่ทำหลังการอ่านและในระหว่างการอ่าน

4.3.2 กิจกรรมการเรียนการสอน

การเรียนแบบ CIRC ประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านที่เป็นระบบครบวงจรโดยเริ่มจาก

1. ชี้นำเสนอบทเรียน (Teacher Presentation)

ผู้สอนเป็นผู้นำเสนอบทเรียนโดยการทบทวนศัพท์เก่า สอนคำศัพท์ใหม่ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว ให้ผู้เรียนเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ยาก โดยการอธิบายและให้คำจำกัดความ เพื่อที่จะให้ผู้เรียนสามารถนำเอาคำศัพท์ไปสร้างประโยคได้อย่างมีความหมาย และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หลังจากที่ผู้สอนสอนคำศัพท์แล้ว ผู้สอนก็จะแนะนำเรื่องที่จะให้ผู้เรียนอ่าน ให้ผู้เรียนเดาหรือคาดการณ์ล่วงหน้าว่าเรื่องที่ผู้สอนจะให้อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร โดยเดาจากคำศัพท์ที่ผู้สอนสอนเพื่อให้เกิดการโยงประสบการณ์เดิมเข้ากับเรื่องที่เรียน

2. ฝึกทำงานเป็นทีม (Team Practice) กิจกรรมที่ผู้เรียนฝึกทำงานเป็นทีมจะทำเมื่อผู้สอนเสนอบทเรียนเรียบร้อยแล้ว ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้คือ

2.1 การฝึกโดยมีผู้สอนควบคุมอยู่ (Controlled Practice) หลังจากที่ผู้สอนทบทวนศัพท์เก่า แนะนำศัพท์ใหม่และแนะนำเรื่องที่จะอ่านแล้วผู้เรียนจะได้ทำกิจกรรมดังต่อไปนี้ ตามลำดับขั้นในกลุ่มของตนโดยมีผู้สอนคอยควบคุมอยู่

2.1.1 อ่านออกเสียงคำศัพท์ (Words Out Loud) ผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์จากรายการคำศัพท์ (Words Mastery List) ที่ผู้สอนให้กับคู่ของตนเปลี่ยนกันอ่านและช่วยกันแก้ไขเมื่ออ่านผิด จนกระทั่งอ่านได้ราบรื่นรวดเร็วและถูกต้อง กิจกรรมในขั้นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ความหมายของคำโดยอัตโนมัติและไม่เป็นอุปสรรคในการทำความเข้าใจในเรื่องที่ผู้สอนจะอ่านเลย (Perfetti,1985, Rosenshine & Stevens,1985,Samuels,1981. Cited in Stevens et al., p.2)

2.1.2 ฝึกหาความหมายของคำ (Word Meaning Practice) ผู้เรียนใช้คำศัพท์จากรายการคำศัพท์ (Words Mastery List) ในการฝึกหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรม แล้วเขียนความหมายของคำศัพท์เป็นคำพูดของตนเอง (ถ้าทำได้) และสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ผู้สอนให้

2.1.3 สะกดคำ (Spelling) ผู้เรียนฝึกสะกดคำศัพท์กับคู่ของตน หรือกับเพื่อนในทีม โดยมีคนบอก 1 คน ให้สมาชิกในกลุ่มเขียนแล้วเปลี่ยนกันตรวจจนกว่าจะสะกด คำได้ทุกตัว

2.1.4 อ่านในใจ (Silent Reading) หลังจากหาความหมายของ คำและสะกดคำได้แล้วผู้เรียนอ่านเรื่องที่คุณสอนกำหนดให้ในใจก่อน เพื่อรวบรวมและทำความเข้าใจเรื่อง ก่อนที่จะฝึกอ่านออกเสียงในขั้นต่อไปกับเพื่อน

2.1.5 การอ่านออกเสียง (Reading Aloud) ผู้เรียนเปลี่ยนกัน อ่านคนละย่อหน้ากับคู่ของตนหรือกับเพื่อนร่วมทีม เมื่อใครอ่านออกเสียงไม่ถูกก็ช่วยกันแก้ไข ส่วน ผู้สอนผู้สอนจะต้องคอยเดินดูผู้เรียนทุกกลุ่มเป็นการสังเกตความถูกต้องในการอ่านของผู้เรียน และ คอยช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหา

2.1.6 การค้นหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน (Treasure Hunt) ผู้เรียน ในแต่ละทีมช่วยกันตอบคำถามแต่ละตอนของเรื่องที่คุณสอนให้อ่าน ปรัชญาและอภิปรายหาคำตอบที่ ถูกต้องก่อนที่ผู้เรียนแต่ละคนจะเขียนคำตอบของตนเองส่งผู้สอน

2.1.7 การเล่าเรื่อง (Story Retelling) ผู้เรียนในแต่ละกลุ่ม ช่วยกันสรุปใจความสำคัญของเรื่องตามลำดับเหตุการณ์เป็นคำพูดของตนเอง โดยผู้สอนใช้คำถามแนะ แนวทางในการเล่าเรื่อง

2.1.8 การเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Story-Related Writing) ผู้เรียนเขียนสรุปใจความสำคัญลำดับเหตุการณ์จากการเล่าเรื่อง สอดแทรกความรู้สึนึกคิดและความ คิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านตามแนวคิดของตนเอง

หลังจากที่ผู้เรียนทำกิจกรรมในข้อ 2.1.1-2.1.8 ครบแล้ว ผู้เรียน จะบันทึกลงในแบบฟอร์มการทำงานที่ได้รับมอบหมาย

2.2 ขั้นตอนการฝึกแบบอิสระ (Free Practice)

หลังจากที่ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มโดยมีผู้สอนคอยควบคุมดูแล ช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดแล้ว ผู้เรียนยังจะได้ฝึกทำงานเองตามลำพัง โดยการช่วยตรวจแก้ไขความ ถูกต้องในการทำงานของผู้ร่วมทีม (Peer Pre-assessment) ก่อนที่จะส่งผู้สอน นอกจากนี้ผู้เรียนยัง สามารถฝึกอ่านเรื่องที่ตนสนใจได้ตามความต้องการนอกห้องเรียน

3. ขั้นตอนการทดสอบ (Testing)

หลังจากที่ผู้เรียนเรียนจบแต่ละบทแล้ว ผู้สอนผู้สอนจะทดสอบ ผู้เรียนเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านเรื่อง การสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ให้ และการอ่านออกเสียง คำศัพท์ ซึ่งใช้เวลาประมาณ 15-20 นาที โดยทดสอบเป็นรายบุคคล ไม่อนุญาตให้ช่วยเหลือกัน ผู้สอน ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนแยกโต๊ะจากกลุ่ม คะแนนของกลุ่มขึ้นอยู่กับความสามารถของสมาชิกในทีมทุกคน

เมื่อผู้เรียนทำการทดสอบเสร็จผู้สอนผู้สอนควรรีบตรวจและบอกคะแนนของแต่ละทีมให้ทุกคนทราบ หากเป็นไปได้ควรบอกให้ผู้เรียนทราบในคาบต่อไป เพื่อเป็นการกระตุ้นและให้กำลังใจแก่ผู้เรียน

4. ขั้นตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม (Team Recognition)

ทันทีที่ผู้สอนคิดคะแนนของผู้เรียนแต่ละคน และแต่ละทีมเสร็จแล้วควรจะให้รางวัลเกียรติบัตร หรือคำชมแก่กลุ่มที่ทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นคุณค่าของความร่วมมือและความสำเร็จในทีม

4.4 การคิดคะแนนตามการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC

Stevens et al 1987(อ้างอิงใน วรพรรณ สิทธิเลิศ ,2537) ได้กำหนดการคิดคะแนนเพื่อเป็นการตัดสินความสำเร็จของกลุ่มไว้ดังนี้

1. การกำหนดคะแนนของทีมในการอ่าน (Determining Team Scores in Reading) มีจุดประสงค์เพื่อที่จะให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการทำงานของตนเอง เพื่อเป็นแรงเสริมในการให้ความร่วมมือกันในการทำงาน และกระตุ้นให้ผู้เรียนขยันทำงานติดต่อกันอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการให้คะแนนหรือรางวัลทีมในการอ่านเพื่อเป็นแรงเสริมแก่ผู้เรียน คะแนนที่ได้มาของแต่ละทีมจะเป็นคะแนนที่สมาชิกในแต่ละทีมได้จากการทดสอบ แล้วจึงนำเอาคะแนนของแต่ละคนได้มารวมกันเฉลี่ยเป็นคะแนนของทีม

นอกจากนี้ถ้าผู้เรียนคนใดหรือทุกคนต้องการฝึกอ่านเพิ่มเติมโดยอิสระนอกเหนือจากเรื่องที่ผู้สอนให้อ่านในชั้นเรียนก็ย่อมทำได้ แต่ผู้เรียนจะต้องทำรายงานเรื่องที่ไปอ่านเองมาส่งผู้สอนทุก 2 สัปดาห์ ผู้สอนก็จะมีคะแนนพิเศษให้

2. คะแนนการทำงานของทีม (Teamwork Points) หมายถึง คะแนนความร่วมมือในทีม ผู้สอนจะมีคะแนนให้ 20 คะแนน สมาชิกของทีมแต่ละทีมจะได้คะแนนตามพฤติกรรมในการเรียนซึ่งขึ้นอยู่กับความสำเร็จของการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากผู้สอน ความร่วมมือและช่วยเหลือกันและกันและการปฏิบัติตามกฎของห้องเรียนในคาบสุดท้ายของการเรียนแต่ละสัปดาห์ ผู้สอนจะให้คะแนนสมาชิกแต่ละคนในทีม โดยเขียนลงในแบบฟอร์มการทำงาน

3. การคิดคะแนนทีม (Calculating Team Scores) ผู้สอนผู้สอนนำคะแนนที่ผู้เรียนได้จากการสอบข้อเขียน สอบอ่านออกเสียงคำศัพท์ คะแนนการทำงานที่สมาชิกในแต่ละคนในทีมได้มารวมกันแล้วหารด้วยจำนวนสมาชิกในแต่ละทีม คะแนนที่ได้ออกมาจะเป็นคะแนนทีม

ผู้สอนผู้สอนอาจให้รางวัลเพิ่มรวมกับเกียรติบัตรก็ได้ หลังจากการสอบแต่ละครั้งทันทีที่ผู้สอนทำคะแนนเสร็จ ผู้สอนจะบอกคะแนนในคาบต่อไป เพื่อให้ผู้เรียนตื่นตัว และกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียน รวมทั้งเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวในความร่วมมือของสมาชิก ทำให้ได้มาซึ่งความสำเร็จของกลุ่ม และเพื่อพัฒนาตนเองในครั้งต่อไป

จากการศึกษากระบวนการต่างๆ ของการเรียนการสอนแบบ CIRC จะเห็นได้ว่าการเรียนแบบ CIRC จะให้ความสำคัญของผู้เรียนทั้งที่เรียนเก่งและอ่อนทำให้ขจัดปัญหาความน้อยเนื้อต่ำใจของผู้เรียนที่ได้อะเนนน้อย เพราะเกือบทุกทีมจะได้คะแนน และรางวัลเกียรติบัตร เช่นกัน และจากการที่ผู้เรียนได้ช่วยเหลือกันในการทำงาน ก่อให้เกิดความสำเร็จในการทำงาน ประกอบกับรางวัลที่ได้ ย่อมทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน

4.5 เทคนิคการบูรณาการการอ่านและการเขียน (CIRC)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยเทคนิคการบูรณาการการอ่านและการเขียน หรือ เทคนิค CIRC หรือ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือกันแบบผสมผสาน หรือเทคนิคการบูรณาการการอ่านกับการเขียน CIRC หรือวิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC ซึ่งเป็นเทคนิคหนึ่งของวิธีสอนหนึ่งของวิธีการสอนร่วมมือที่ประกอบด้วยหลายเทคนิค เช่น เทคนิค CIRC เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ออกแบบขึ้น เพื่อสอนในทักษะการอ่านและการเขียน (Slavin, 1990, อ้างถึงใน วัชร เล่าเรียนดี, 2545 : 178)

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน ผู้เรียนจะต้องจัดโอกาสส่งเสริม กระตุ้นให้ผู้เรียน เรียนรู้ร่วมกันเป็นทีม โดยแต่ละทีมจะมีสมาชิก 4-6 คน ซึ่งผู้เรียนแต่ละทีมจะต้องรู้บทบาทหน้าที่ ของตนเอง ตองยอมรับเป้าหมายกลุ่มเดียวกัน ร่วมมือกัน ช่วยเหลือกันให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย โดยที่ผลสำเร็จของงานคือ ผลการปฏิบัติงานของทุกคน มีการมอบรางวัลกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด สมาชิก ทุกคนมีการพัฒนาตนเอง และให้ยกย่องชมเชยให้รางวัลกลุ่มยอดเยี่ยม (Super Team) ทำได้หลายวิธีใน แบบต่างๆ เช่น ประกาศเกียรติคุณ หรือมอบรางวัลประกาศความสำเร็จสูงสุด เป็นต้น (วัชร เล่าเรียนดี, 2545 : 178)

4.1 องค์ประกอบที่สำคัญของเทคนิคการบูรณาการการอ่านและการเขียน (CIRC)

เทคนิคการบูรณาการการอ่านและการเขียน (CIRC) ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ ดังนี้

4.1.1 กิจกรรมพื้นฐานการฝึกการอ่าน โดยผู้เรียนอ่านข้อความเป็นตอนหรือเรื่องสั้นๆ และกิจกรรมการเขียน (Basic Related Activities)

4.1.2 การดำเนินการสอนของอาจารย์(Direct Instruction)

4.1.3 การบูรณาการการอ่านและการเขียนต่อจากการสอนโดยตรงของผู้เรียนทุกครั้ง

ในการสอนแต่ละครั้งจะเริ่มด้วยการอ่าน เนื่องจากเป็นทักษะทางภาษาที่สามารถพัฒนาให้บรรลุความสำเร็จได้ ทักษะการอ่านประกอบด้วยสมรรถนะการอ่านในหลายๆด้าน เช่น การอ่านเพื่อความเข้าใจ เพื่อสรุป เพื่อจับใจความสำคัญ เพื่อการสื่อสารหรือหาประเด็นสำคัญของเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจสามารถพัฒนาได้ไม่ยาก ด้วยการสอนให้ผู้เรียนได้มี

โอกาสฝึก การสรุป การตั้งคำถาม การ นิยาม การทำนายผล หรือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือเหตุการณ์ที่เป็นไปได้บ่อยๆ และสม่ำเสมอ (Brown, 1984, อ้างถึงใน วัชรภา เล่าเรียนดี 2545 : 178) ดังนั้นในการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ผู้สอนต้องจัดโอกาสให้ ผู้เรียนได้ร่วมกันตั้งคำถามให้นิยามความหมาย และทำนายผลหรือเหตุการณ์ ซึ่งถ้าผู้สอนดำเนินการสอนด้วยวิธีดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง ก็สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของผู้เรียนได้ทุกคน ในเวลาเดียวกันก็สามารถบูรณาการการสอนอ่านร่วมกับการสอนเขียนได้ โดยมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบ เทคนิค CIRC มีดังต่อไปนี้

- 1) การสอนของอาจารย์
- 2) การฝึกปฏิบัติเป็นกลุ่ม
- 3) การฝึกโดยอิสระ
- 4) การประเมินผล โดยกลุ่มเพื่อน
- 5) การฝึกเพิ่มเติม
- 6) การทดสอบความรู้ด้านการสอนทางภาษาเทคนิค CIRC

โดยกิจกรรมทางการเรียนการสอน ซึ่งเป็นกระบวนการสอนในแบบ CIRC จะประกอบด้วย การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

- 1) การจัดกลุ่มอ่าน (Reading Group)
- 2) การจัดทีมร่วมกันเรียนรู้ (Team Study)
- 3) การจัดกิจกรรมพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องหลักที่จะให้นักเรียนอ่าน (Basal- Related Activities)
- 4) การจับคู่อ่าน (Partners Reading)
- 5) การเรียนรู้ไวยากรณ์ในเรื่องและการฝึกในเรื่อง (Story Grammar and Story Related Writing)
- 6) การฝึกการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด (Words Out Loud)
- 7) การฝึกหาความหมายของคำศัพท์ (Word Meaning)
- 8) การสรุปเรื่อง (Story Teller)
- 9) การฝึกสะกดคำ (Spelling)
- 10) การตรวจสอบโดยเพื่อน (Partner Checking)
- 11) การทดสอบความรู้ความเข้าใจ (Test)
- 12) การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ (Direct Instruction in Reading Comprehension)
- 13) การให้อ่านบทความต่างๆ นอกเวลาและการเสนอรายงานการอ่านต่างๆ (Independent Writing Reading and Book Reports)

14) การผสมผสานหลักภาษา (ศิลปะทางภาษา) กับการเขียน (integrated Language Arts and Writing)

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ โดยเทคนิค CIRC จะต้องมีการจัดกิจกรรมตามข้อ 1-14 ให้ครบถ้วน โดยเรียงลำดับความยากง่ายตามจุดประสงค์การเรียนรู้

จากนั้นจึงจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยเทคนิคการบูรณาการการอ่านและการเขียน (CIRC) ที่เน้นทักษะการเขียน โดยผู้สอนจะต้อง อธิบาย ยกตัวอย่าง การอ่านประเภทต่างๆ และรูปแบบการเขียนใน

แต่ละประเภท รูปแบบของประโยค การเชื่อมประโยค และการฝึกข้อความที่อ่านด้วยภาษาพูด และภาษาเขียนของตนเอง ซึ่งประกอบไปด้วยขั้นตอนในการเขียน ดังต่อไปนี้

- 1) การวางแผนการเขียน (Planning)
- 2) การทำโครงร่างงานเขียนในประเภทการเขียนที่กำลังศึกษา (Drafting)
- 3) การทบทวน (Reviewing)
- 4) การปรับแก้ไข (Editing)
- 5) การนำเสนอหรือการพิมพ์ (Presentation or Publishing)

โดยในทุกกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยเทคนิคการบูรณาการการอ่านและ การเขียน CIRC และขั้นตอนการสอนการเขียน สมาชิกของทุกกลุ่มจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หรือ ปรับแก้ไขจนสมาชิกในกลุ่มเห็นพ้องต้องกันว่างานชิ้นนั้นสมบูรณ์ที่สุด

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC

5.1 งานวิจัยในประเทศ

วรพรรณ สิทธิเลิศ (2537) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลของการเรียนโดยวิธี CIRC ที่มีผลต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษและความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการเปรียบเทียบผลการเรียนของผู้เรียนที่ได้รับการสอนการอ่านโดยวิธี CIRC และผู้เรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีการตามคู่มือผู้สอน พบว่าผู้เรียนที่ได้รับการเรียนแบบ CIRC มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการตามคู่มือผู้สอน เนื่องจากการเรียนโดยวิธี CIRC เป็นการเรียนที่นำเอากิจกรรมกลุ่มที่อาศัยการถ่ายทอด โดยการพูดและการเขียนมาช่วยพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน โดยให้ผู้เรียนทำความเข้าใจกับบทอ่าน จากนั้นจึงถ่ายทอดความเข้าใจโดยการเล่าเรื่องให้กับสมาชิกในกลุ่มหลังจากนั้นจึงเขียนสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านตามความเข้าใจโดยใช้คำพูดของตนเองจึงเป็นการเรียนรูปแบบหนึ่งที่จะส่งเสริมทักษะในการอ่านเพื่อความเข้าใจให้สูงขึ้น นอกจากความสามารถในการอ่านที่สูงขึ้นแล้วยังพบว่าผู้เรียนรู้สึกพอใจกับบรรยากาศในชั้นเรียนที่มีความสนุกสนานในการเรียนรู้ และได้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันจากสมาชิกในกลุ่มเนื่องจากสมาชิกในกลุ่มได้ตระหนักถึงความร่วมมือของสมาชิกในกลุ่ม จึง

ก่อให้เกิดการช่วยเหลือกัน เห็นอกเห็นใจกันโดยเฉพาะผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงให้รู้จักเสียสละเพื่อช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อนกว่าทำให้มีปฏิสัมพันธ์ในทางที่ดีต่อกัน รับผิดชอบร่วมกันโดยเห็นแก่ประโยชน์และความสำเร็จของสมาชิกในทีม ด้วยเหตุนี้จึงแสดงให้เห็นว่าการเรียนแบบ CIRC มีส่วนในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนที่ดีในการเรียนรู้

เพชรวิ ลิ่งวิ (2551) ได้ศึกษาพบว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ การเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC เป็นรูปแบบการสอนที่บูรณาการด้านการอ่าน การเขียนและการใช้ภาษา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีขั้นตอนที่ชัดเจน โดยเริ่มการเรียนจากง่ายไปหายาก นักเรียนมีกิจกรรมที่ต้องทำงานร่วมกันที่เกี่ยวข้องกับการอ่านคือ การหาความหมายคำศัพท์ ค้นหาคำตอบจากเนื้อเรื่อง การอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน การเล่าเรื่อง การเขียนสรุปใจความสำคัญของเรื่อง

เบญจมา ลากโสภา (2548) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ผลจากการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่สอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน นักเรียนได้ร่วมกันเรียนรู้ เน้นการร่วมกันปฏิบัติงานช่วยเหลือซึ่งกันและกันและพัฒนาทักษะทางสังคมและปฏิบัติกิจกรรมส่งผลให้บรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย

กชนันท์ ช่อมอาวุธ (2549) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิค CIRC นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนดีขึ้น

ธิดา ทิพย์สุข (2552) ได้ทำการพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียน ภาษาอังกฤษเพื่อการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC. ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้คือ 1) ขั้นเตรียมความพร้อม ในการจัดกลุ่ม โดยคณะกรรมการ แนะนำการทำงานร่วมกัน และวิธีการทำงานกลุ่ม 2) ขั้นสอน นำเข้าสู่บทเรียนโดยใช้กิจกรรมที่สอดคล้องและเหมาะสมกับบทอ่าน และเสนอเนื้อหาสาระ โดยมีการทบทวนความรู้เดิม และเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ และอ่านบทอ่าน ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปสาระสำคัญ 3) ขั้นกิจกรรมกลุ่ม แบ่งกลุ่มทำงาน นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ร่วมกันในการอ่านบทความ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และเข้าใจเรื่องที่อ่านตรงกัน และร่วมกันทำกิจกรรมการเขียนจากเนื้อเรื่องที่อ่าน ซึ่งมีการตรวจผลการปฏิบัติงานของสมาชิกกลุ่ม และ 4) ขั้นสรุปและ ประเมินผล โดยครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญ และนักเรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบ และเขียน สรุปเรื่องที่อ่านเป็นรายบุคคล และมีการบันทึกคะแนนของสมาชิกในแต่ละกลุ่ม โดยทำการศึกษาจาก กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 โดยการสุ่มตัวอย่างจากการจับสลากห้องเรียน โดย จัดนักเรียนหญิงและชายแบบคณะกรรมการ โดยการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ พบว่า

มีค่าเฉลี่ยผลการเรียนรู้สูงกว่า ก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม จากการประเมินการสอนโดยผู้สอน พบว่ามีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติงานรวมกันอยู่ในระดับมาก และจากสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้ โดยเทคนิค CIRC พบว่า นักเรียนมีความคิดด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC อยู่ในระดับมากที่สุด และเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาการเรียนรู้และทักษะการทำงานกลุ่มได้ดี

พจนา เขียนสะอาด (2547 : 117) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC ซึ่งมีขั้นตอนการเรียนการสอนดังนี้ 1) ขั้นเตรียม แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ ชี้แจงบทบาทหน้าที่ 2) ขั้นสอน ครูทบทวนความรู้เดิม อธิบายความรู้ใหม่ และตรวจสอบความเข้าใจ 3) ขั้นกิจกรรมกลุ่ม จัดนักเรียนเข้ากลุ่ม แจกแบบฝึกหัดเสริม และ 4) ขั้นประเมินผล และมอบรางวัล ครูและนักเรียนสรุปบทเรียน ประเมินผลการทำ งานกลุ่ม พบว่า ผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยหลังได้รับการสอนสูงกว่า ก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยร้อยละของผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและ การเขียนเรื่องประเภทนิทาน (77.94) สูงกว่าร้อยละของผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนเรื่อง ประเภทสารคดี (65.53)

ยุพา ทองจน (2548 : บทคัดย่อ) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนโดยเทคนิค CIRC ซึ่งมีขั้นตอนการเรียนการสอน ดังนี้ 1) ขั้นเตรียมสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ สร้างสื่อต่างๆและเตรียมผู้เรียน 2) ขั้นสอน ครูนำเสนอบทเรียนเพื่อพัฒนาการอ่านและการเขียน 3) ขั้นกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมตามที่กำหนด และ 4) ขั้นสรุปและประเมินผล ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปสาระสำคัญ และนักเรียนทำแบบทดสอบเป็นรายบุคคล และวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและ การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนการสอนโดยเทคนิค CIRC และ วิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยเทคนิค CIRC มีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนสูงกว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร

สุวรรณา โคตรชมพู (2557: 431) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่4 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์80/80 2) หาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ ภาษาไทย โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC 3) เปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความ โดยการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ เทคนิค CIRC และ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านนาทอน สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 1 จำนวน 10 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive (Purposive Sampling) Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test for Dependent sample ผลการวิจัย พบว่า

1. การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC เพื่อพัฒนาความสามารถ การอ่านจับใจความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.20/85.00 ซึ่งสูงเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ 80 / 80

2. การหาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของความสามารถการอ่านจับใจความโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเท่ากับ 0.7073 ซึ่งแสดงว่าผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 70.73

3. ความสามารถทางการเรียนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

4. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความโดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.44

เนตรวรา ศรีสิน (2557 : 105) ได้วิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่ม ง่ายดาย โดยการจับสลาก จำนวน 1 ห้องเรียนจำนวน 22 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบทักษะการอ่าน

ภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนสถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติ

t-test แบบ Dependent Sample ผลการวิจัยพบว่า

1) ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคซี ไอ อาร์ ซี หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี อยู่ในระดับมาก

สุพรรณิ ไกยเดช (2558 : 105-106) ได้วิจัยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การอ่านเพื่อความเข้าใจและการทำงานเป็นทีม เรื่อง Love Our Environment ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือแบบ CIRC กับแบบ SQ4R โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือแบบ CIRC กับแบบ SQ4R เรื่อง Love Our Environment วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือแบบ CIRC กับแบบ SQ4R เรื่อง Love Our Environment วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การอ่านเพื่อความเข้าใจ และการทำงานเป็นทีมของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือแบบ CIRC กับแบบ SQ4R กลุ่มตัว อย่างเป็นนักเรียนจากโรงเรียนนามนราษฎร์สงเคราะห์ จำนวน 56 คน จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 28 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (cluster random sampling) โดยนักเรียนห้องที่ 1 เรียนแบบ CIRC และนักเรียนห้องที่ 2 เรียนแบบ SQ4R เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ CIRC มีความเหมาะสมระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.59 – 4.73 และแบบ SQ4R มีความเหมาะสมระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.58 – 4.75 รูปแบบละ 8 แผนๆ ละ 2 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ มีค่าความยากตั้งแต่ 0.27 – 0.73 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ตั้งแต่ 0.40 – 0.87 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (Lovett) เท่ากับ 0.85 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อมีค่าความยากตั้งแต่ 0.40 – 0.67 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ตั้งแต่ 0.27 – 0.87 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (KR-20) เท่ากับ 0.94 และแบบประเมินการทำงานเป็นทีมวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.24 – 0.80 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ ใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (α Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) มีค่าเท่ากับ 0.91 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมุติฐานด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (MANOVA) ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือแบบ CIRC และแบบ SQ4R วิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.08/ 78.05 และ 84.89/81.45 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ตามลำดับ

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือแบบ CIRC และแบบ SQ4R วิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6273 และ 0.6848 ตามลำดับ

3. นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือ แบบ SQ4R มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การอ่านเพื่อความเข้าใจ และการทำงานเป็นทีม สูงกว่าแบบ CIRC อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พิชญาภา อินธิแสง (2558 : 55-56) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ทักษะการคิด วิเคราะห์ และความพึงพอใจต่อการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิก ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับผัง กราฟิก 2) เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิก ระหว่างก่อนและหลังเรียน 3) เปรียบเทียบทักษะการคิด วิเคราะห์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิก ระหว่างก่อนและหลังเรียน 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ต่อการเรียน ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิก 5) เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ทักษะการคิดวิเคราะห์ และ 6) ความพึงพอใจต่อการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกันเมื่อได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนางวราษฏร์รังสรรค์ สำนักรงานเขต พื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 31 คน ซึ่งได้มาด้วยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิก จำนวน 15 แผน 2) แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ 4) แบบวัดทักษะการคิดวิเคราะห์ 5) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) สถิติทดสอบค่าที (t – test for Dependent Samples และ t – test for one Samples) การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณร่วมทางเดียว (One – Way MANCOVA) การวิเคราะห์ ความแปรปรวนร่วมแบบทางเดียว (One-way ANCOVA) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One – Way ANOVA) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1) ประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิก มีค่ามากกว่าร้อยละ 50 (E.I = .51)

2) ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบ การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิก หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) ทักษะการคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับผัง กราฟิกหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4) ความพึงพอใจในการเรียน ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิก มีระดับความพึงพอใจมากขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5) ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ทักษะการคิดวิเคราะห์และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน เมื่อได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบร่วมมือ เทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6) ความพึงพอใจในการเรียนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน เมื่อได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิก ไม่

ประนิดดา อรุณในเมือง (2553,บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการสอนโดยใช้สมองเป็นฐานกับรูปแบบการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือ (เทคนิค CIRC) และการสอนตามวิธีปกติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการเปรียบเทียบความสามารถในการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3ที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการสอน โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) กับรูปแบบการสอนโดยการเรียนร่วม (CIRC) และการสอนตามวิธีปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนบ้านเชียงยืน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1 จำนวน 75 คนจาก 3 ห้องเรียนละ 25 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือนักเรียนที่เรียนโดยรูปแบบการสอนโดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือ (CIRC) และนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มี 2 ชนิด ได้แก่ แผนการสอน จำนวน 3 แบบๆ ละ 15 แผน ทำการสอนแผนละ 1 ชั่วโมง โดยแบบที่ 1 เป็นแผนการสอนแบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) แบบที่ 2 เป็นแผนการสอนแบบเรียนร่วมมือ (CIRC) และแบบที่ 3 แผนการสอนตามวิธีปกติ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชนิดเลือกตอบ จำนวน 30 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ .22 ถึง .50 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .838

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ F-test(One - way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับวิธีสอนแบบเรียนร่วม (CIRC) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ และนักเรียนที่ได้รับวิธีสอนแบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติกับ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นการจัดกิจกรรมในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ครูใช้วิธีการสอนแบบเรียนร่วมมือ (CIRC) ช่วยพัฒนาการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้นจึงควรสนับสนุนให้ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ)นำไปใช้ในการเรียนการสอนทุกระดับชั้น

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Stevens, Slavin (1987) ที่ศึกษาผลของการเรียนแบบ CIRC เมื่อใช้สอนการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยเปรียบเทียบกับการสอนแบบเก่าที่มีผู้สอนเป็นศูนย์กลาง ผลปรากฏว่าผู้เรียนกลุ่มที่เรียนโดยวิธี CIRC มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านดีกว่าผู้เรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีสอนแบบเก่า ที่เป็นดังนี้เพราะผลคะแนนที่ได้ออกมาจากการทดสอบแต่ละชั้นตอนสามารถวัดได้อย่างยุติธรรม และผู้เรียนชอบวิธีการเรียนโดยวิธีนี้เช่นกัน

Rapp (1991) ที่ศึกษาถึงผลการเรียนโดยการเรียนแบบ CIRC ที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ การสะกดคำ และความภูมิใจในตนเองของผู้เรียน ผลปรากฏว่าผู้เรียนที่เรียนแบบมีความภูมิใจในตนเอง และพอใจในคะแนนการทดสอบของตนเองอย่างมีนัยสำคัญ

Skeans (1991, อังโน วรพรรณ สิทธิเลิศ) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลการเรียนโดยวิธี CIRC ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะรวมทางภาษาของนักศึกษาเกรด 3 และเกรด 5 โดยเปรียบเทียบกับวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่ไม่ใช่วิธี CIRC พบว่าผู้เรียนทั้ง 2 ระดับที่เรียนโดยวิธี CIRC มีผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงขึ้นเป็นส่วนมาก

Margarita Calderón และ คณะ (1997) ได้ทำการวิจัย เพื่อประเมินผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วมแบบสองภาษา หรือที่เรียกว่า BCIRC ระหว่างภาษาสเปนและภาษาอังกฤษในการอ่าน การเขียน และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนในระบบสองภาษา ชั้น ป.2 และ ป.3 และมีความสามารถจำกัดในการเรียนภาษาอังกฤษ BCIRC ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการจัดการเรียนการสอน มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการแปลความจากภาษาสเปนเป็นภาษาอังกฤษโดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการหาความหมายและแก้ไขปัญหาโดยการใช้นำทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่สำคัญนี้ไปประยุกต์ใช้เพื่อเป็นการเพิ่มแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของ standardized test scores พบว่า นักเรียน

ชั้นเกรดสองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทั้งทางการการเขียนและการอ่านดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนกลุ่มเปรียบเทียบ ในขณะที่ นักเรียนชั้นเกรดสามมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ นักเรียนชั้นป.3 ผู้ที่เรียนในระบบการเรียนการสอนแบบสองภาษามาเป็นเวลาสองปีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่ากลุ่มควบคุม และนักเรียน ป. 3 ของ BCIRC ผ่านเกณฑ์การจบจากการศึกษาสองภาษา (bilingual education) ในอัตราที่มากกว่านักเรียนอื่นๆ (ที่นำมาเทียบเคียงกันได้) ข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่อยู่ในกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถพัฒนาตัวเอง มีความสุขกับการเรียนโปรแกรม BCIRC และชนะการประกวดการเขียนภาษาอังกฤษด้วยคะแนนที่สูง

Fang (2007) ได้ศึกษาผลความรู้เดิมในภาษาจีนของนักเรียนระดับประถมศึกษาและการใช้เทคนิคความร่วมมือกันเรียนรู้แบบบูรณาการการอ่านและการเขียนเพื่อความเข้าใจในการอ่าน ความเข้าใจในการฟัง โครงสร้างทางไวยากรณ์และความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาจีนเป็นภาษาที่ 2 โดยกลุ่มตัวอย่างมีทั้งหมด 30 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่มีพื้นฐานความรู้เดิมในระดับสูง และกลุ่มที่มีความรู้เดิมในระดับต่ำ พบว่าไม่มีความแตกต่างทางนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มที่มีพื้นฐานความรู้เดิมในระดับสูง และกลุ่มที่มีพื้นฐานความรู้เดิมในระดับต่ำในด้านคะแนนที่เพิ่มขึ้นและระดับปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยพัฒนาระดับความสามารถในการใช้ภาษาจีนของทั้งสองกลุ่ม

Erhan Durukan (2010) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องผลกระทบของการอ่านแบบบูรณาการที่ทำร่วมกันและเทคนิคการเขียนที่มีต่อทักษะการเขียนและการอ่าน เพื่อวิเคราะห์ผลกระทบของการอ่านแบบบูรณาการที่ทำร่วมกันและเทคนิคการเขียนและการอ่านแบบเดิมและวิธีการสอนการเขียนสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา กลุ่มการวิจัยประกอบด้วยนักเรียนเกรด 7 จำนวน 45 คนที่ลงทะเบียนเรียน ณ โรงเรียนชั้นประถมศึกษาแห่งหนึ่งในกลางเมือง Giresun ในปีการศึกษา 2009/2010 นักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองได้มาโดยการสุ่ม โดยมีนักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 24 คน และนักเรียนกลุ่มควบคุมจำนวน 21 คน การทดสอบการบรรลุเป้าหมายด้วยการแสดงออกด้วยการเขียน (WEAT) และการทดสอบการบรรลุเป้าหมายด้วยการทำความเข้าใจด้วยการอ่าน (RCAT) ซึ่งการทดสอบทั้งสองแบบได้รับการพัฒนาจากนักวิจัยถูกนำมาใช้เก็บข้อมูลที่มีความเชื่อมโยงกับทักษะการเขียนและทักษะการอ่านทำความเข้าใจของกลุ่มการศึกษานี้ตามลำดับ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ANOVA ในโปรแกรม SPSS WEAT และ RCAT ถูกนำมาใช้ทั้งก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และการทดสอบความคงทนในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างทักษะการอ่านและการเขียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในด้านการบรรลุเป้าหมายและความคงทนทางวิชาการ

Darmayanti (2014) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการใช่วิธีอ่านและเขียนแบบผสมผสานแบบร่วมมือ (CIRC) ในการสอนเรื่องคำบรรยายเพื่อปรับปรุงความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 11 ของรุ่น MAN 2 Makassar การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในรุ่น MAN 2 Model Makassar โดยใช่วิธี CIRC เพื่อฝึกการสื่อสารในภาษาเป้าหมาย ปัญหาการวิจัยคือ (1) การใช่วิธี CIRC ช่วยเพิ่มความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 11 ของ MAN 2 Model Makassar หรือไม่? (2) นักเรียนที่สนใจในการสอนด้วยวิธี CIRC ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 11 ของ MAN 2 Model Makassar หรือไม่? วัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ (1) เพื่อหาว่าการใช่วิธี CIRC สามารถปรับปรุงความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 11 ของรุ่น MAN 2 Makassar ได้ (2) เพื่อศึกษาความสนใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนด้วยวิธี CIRC โดยการวิจัยประยุกต์ใช้แบบทดสอบกึ่งทดลอง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของรุ่น MAN 2 Makassar ในปีการศึกษา 2013/2014 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ IPS 2 เป็นกลุ่มทดลองประกอบด้วยนักเรียน 33 คนและ IPA 2 เป็นกลุ่มควบคุมประกอบด้วยนักเรียน 37 คนรวมทั้งสิ้น 70 คน ผู้วิจัยใช้แบบสุ่มตัวอย่างแบบคลัสเตอร์ ชั้นเรียนชั้นปีที่ 2 ของรุ่น MAN 2 Makassar เป็นชั้นเรียนทดลองและชั้นควบคุม ชั้นเรียนทดลองใช้วิธี CIRC ขณะที่กลุ่มควบคุมสอนด้วยวิธีการเรียนแบบเดิม เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบแบบอ่าน ได้แก่ การทดสอบก่อนและหลังการทดสอบโดยใช้โปรแกรม SPSS 20.0 ผลการวิจัยพบว่าคะแนนนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ CIRC และแบบ non-CIRC มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ในการทดสอบหลังเรียน ผลการทดสอบแสดงให้เห็นว่าการใช่วิธี CIRC ช่วยปรับปรุงความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ จากนั้นจึงนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้แบบจำลอง Likert Scale ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนสนใจเรียนภาษาอังกฤษผ่าน CIRC Method ผลการวิจัยพบว่าการใช่วิธี CIRC ช่วยปรับปรุงความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน

